

בלי מורא-בלי משוא פנים

העולם

הזה

השבועון המצויר לאינפורמציה

פרח'דיקוד זהרה גילבר
כצעדי כאלט. לחוקילארץ

מכתבים

ציבור, כרופא המכיר את המקום ואת התנאים עליו לציין כי לא יתכן לעזוב את המוסד בלי ביקורת, כי החולים הולכים בפיוניות, ואם כבר יוצאים באמת אין הם מסכנים את אחר, כי לא היה הדבר כך, היה צריך רוב הישג להיות חולה, כי בחוץ מתוככים מאות חולי שחפת, ד"ר דוד באומגרסן, הרצליה

דרך כל בשר

מובן מאליה שתכתבו על יינאל מוסיונו (הקו"ם) לפי חזו (837) באהרה וידידות, זה מניע לו, בכל זאת הרשו נא לי להרהר על דרכו של נכר מסר ים זה: דבר אחד נפלא ממני ואותו לא ידעתי: דוד סופר במשרתו ישראל.

חיים גלברד, תל אביב
היי מיין חלק מן החיים, אמת וקיום, סיפורים על חיי המין הם חלק מן הספרות, גם כן אמת וקיום, התנגדות לפרסום סיפורים כאלה, יא, וולט מן המסורת היהודית, שוב אמת וקיום — ויתקיים עוד הרבה זמן.

יהודה דניאל, תל אביב

קראתי את ספרו של מוסיונו דוד נדב ועלי לציין כי בפעם הראשונה קראתי תיאור של כל הימים בקיבוץ — הימים והלאה יבדלתי. רק מי שחי זמן רב בקיבוץ יכול להבין ולכתוב מה שראה. אולם בדרך כלל אין עושים זאת כי (א) בשביל זה צריכים לעזוב את הקיבוץ: (ב) לא כל אחד שעובד הוא סופר מוכשר: (ג) אלה שעושים כאלהם הם נכסות מצפון ועושים את הכל כדי לא ליהרג בי עיני חבריהם שעבר יותר מאשר נפלו כאשר "בני דוד" באידיאלים הנשגבים של חיי הקיבוץ.

אהרן ס. הרצליה

שריר הזהרה

אחרי כל מה שכתבתם והתרתם בפרשת אברוש בא המוסד הגבוה ביותר לצדק במדינה וקבע כי לא תאמץ כי אם השלטונות הם שצדקו, משך שבועות אחדים נסיתי באמת להאמין כי ראשי אברוש היו קורבנות של קנוניה מבישה, עתה אני מאמין כי מניע להם לשבת בנלות.

יהודה שמיר, רמלה
סבורני כי תפקיד העולם הזה בפרשה זו עדיין לא נסריים. סניתי אליהם היות וסנתתם שבית הדין העליון נאמן באמתיותו ללא ספק. טענה זו הוטלה עתה בספק רציני...

...נראה שבכל זאת לא טעה הכלביהוטר רגון. הוא הריח שמשהו מסריח.

שלמה שן, חפה

עד לפני זמן קצר, בעוברי ליר כפר אברוש, הייתי מסביר באוזן הילדים שנשבעו במונות כי באגוה דפוסית של חוש הצדק והכרתיות של מדינת ישראל, עתה אני משתדל לעבור את המקום במהירות מובנית, אבל ככלי זאת שואלים אותי מה הכפר היפה הזה אני ממחר לעלות כי זהו שריר של תקר פת הזהרה של הישוב עברי בארץ.

אברהם חיון, ירושלים

לא ירד

בעת נסיעתי לביקור קרובי באנגליה צולמתי, יחד עם עוד כמה יהודים, צולמתי על ידי צלמנים ודו גזגזה דפוסית בירושלים, "מדינת חורבן" (העולם הזה 835). מתחת לתמונה כתבתם כי אלה הם יהודים חורבניים לחול-לארץ. את הכל הכתבתם כתובת אדומה, "היהודים".

...הבחינה לכך שאינני מיואש ואינני עובד את הארץ חזיתי מחפשותי אל ביתי ואל עבודתי.

נתן בכנר, רעננה

אילו התעניין הקורא בכנר בהעלאת כמה יהודים" שצולמו בתמונה זו היה מלמד כי הם היהודים אשר דובר עליהם, מופיע גם שם של יורדים מתחת לצילום והשם שמו של הקורא בכנר.

רשות השידור

היה היה ידוע מרחק שכל זה הוא כמעט שבת. אך מאז שקרא בעתון בלי מורא, הוא הרגיש את עצמו מקופס.

י. ענחתי, ירושלים

"העולם הזה" עורך עתה חקירה קשה על חוגי הנדריסטים בארץ ומב- קש מכל חברי חוגים אלה המעוניינים במסירת אינפורמציה להתיקש קשר בכתב עם המערכת לשם השגת החקירה.

מהנה "תנועה": אנו עומים להוציא בקרוב לשוק גבינות ככשים בשם "גביג". ישראל רוקח: אנו נאלצים לעמוד על דרישתנו למינות סגור-רועה ציגור-כללי. עורך "דבר": נכסי צאן ברולי.

משה שפירא: אני מקווה שבגוריון ידע להפריד בין הבשר לחלב בכל כבש.

ד"ר עזריאל קרליבך: הח' יזיק אותי! גם אני רוצה! מזכיר שדה-בוקר: הממ...

החמשישי

היה היה גבר, איש תקוע, שנתג במקום עדי-מוע. כשהנמיך האומלל שכל המטכ"ל, הוא נתקל במוראל הגבוה.

דוגמה אישית בנגב

ספק רב אם אמנם משתקפת דמותו של דוד נדב (העולם הזה 837) כדמות "כשה נעתי" נוריון ההמונים. מתוך שיחות ששוחחתי עם המור נים אחרים נתקבלה תמונה אחרת לימרי: הוא הכנים אותנו לבין ההולך ומעצק ככל שהזמן עובר. זה זמן רב שעלי היה להתפטר. בנכס המ' רינה הדבר, מה הוא עושה במקום זה? ממ' שיק להוביל את השומים בחושמם ובהעטף בי הילה מוויסות של קדוש.

ואשר לדוגמה האישית של הסרישה לנגב — יש להמונים דעה אחת מוסכמת: בונאים כאלה מוכן כל אחד לפרוש מעבודתו.

ש. פרגיל, יפו
משך שנים לא מצאתם דבר חיובי אחד לומר על כל מה שעשה ראשיהםמשה. והנה, בנכס שהוא אומר כי לא יהיה יותר ראשיהםמשה, אתם מוצאים שהוא איש נדב, מנהיג האומה, דוגמה אישית ועוד. ממש נוגע ללב...

שרה שטיבל, רחובות

הדרום הפראי

אנשי שדה-בוקר (העולם הזה 838) אינם יבדל להיות קאנוניים גם אילו רצו. כי קאנוני אמיתי מטפל בכפר, לא בכבשים עלובים. יש ידעו להם שאם מישוה אומר שהם קאנוניים, זוהי מחמאה. על כל פנים — כך זה היה אצלנו מערב הסהרי

"אריונה" בן-חיים, חיפה

יבוס לו הקורא בן-חיים, המזלזל בפראות המקומית ומחפשה בשדות זרים.

אני מתפלא שחיה, בת שדה-בוקר, אינה מייצאת לה ביוזנו, כנראה שכלתורי המקום היא עירונית מדי: בתצלום פרסומת מביתנים היטב בצמיר שעל ידה, טאניו הולם את הנאי הסביבה. מיכאל בירי, תל-אביב

מסקנות הקורא בירין אינה הולמת את המציאות: הצמיד אינו צריך. הוא שעון. הכתבה הייתה הראשונה שבה יצאתי תשובות לכל השאלות ששאלתי את עצמי על שדה-בוקר. עניינה אותי במיוחד העובדה כי המשך אינו מסר נה לשם תנועה סוליטית, אין אחריו, עתודה של נוער מאורגן. אמנם, יתכן כי לא ייתן להם סידור דים מפלגתיים כנון אלה ששקביוהמאמץ, אולם הסביבה לא תהיה ככל ארצולונית — פשוט לא יצליחו לבסס שום משק רציני, ובמשק שלא יהיה קיים, לא יוכל להיות כל פירוד.

יהודה רילמן, ראשון-ציון

שלוש, שלוש

בביון אחד (עולם הזה 838) מסרתם שני דברים מאלמים על אותו נושא: שלוש עם ה עירייה, האחד הוא הראיון המיוחד עם ד"ר נחום גולדמן והשני הוא הקטע המלא של העובד מאחורי היריעה הקצרה על כרוכים בגריזשאלים שהוצגו בבנגדא. אילו עזרתנו כאן את הנישה של ד"ר נחום גולדמן (אנב יש בה דמיון לקו העולם הזה) ונזכרנו גם לאותם החוגים האחרים בכנר, היינו כבר משישים שלוש עם העירייה מומה, כמובן, הדבר היה מחייב את סילוק האנשים מהמרחב, אבל אינני חושב שזה היה אסון כל כך נורא.

שלום חסון, חולון

שחור-לבן

בענין רב עקבתי אחר רשימותיכם על ההספיה העדתית בארץ. אני אחד מהנפעים ממחלה ציבורית זו. או יותר נכון — יוצאי חלצי הם הנפעים.

שואל אני ומבקש הסבר ממוסדות החינוך הי ממלכתי, היכן לומדים ילדי האשכנזים אשר ב סביבתם? כיוון שאין הם נראים בהתייחס כנון כי על שם יהודה הלוי או בית הספר בנות יעקב בקסטון. האם קיימים עיבורים בתי ספר מיוחדים?

א. אבן-אדם, ירושלים
אני כשעצמי "לבן". אולם מראה פני השור פים לא טעם הביא לבנים אחרים לירי המחשבה כי שחור אנוכי.

בשבוע שעבר, בתור לאוטובוס, נדחקו כמה אנשים לפני. כאשר העותי להעיר לארון נכבד אחד שלא יתנהג כמו אחד שנפל מהשמים ורוצה לחזור לשם דוקא באוטובוס, הוא מיד פנה להביט על השוארצע חיה! וכאשר ענית לו כי אתה שפה (איריש) הוא מיד נשתנה ויצא כי ששק של התנצלויות על שחשב אותי לאחד מי אלה...

מדכי בריצור, באר-שבוע
ההולכים בפיוניות
במדינת ישראל (העולם הזה 834) כתבתם כי ההולים מבית-החולים אביביל לריאות יוצאים את המוסד ללא כל ביקורת ומסכנים את בריאות ה'.

העולם הבא

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

השבועון המצוייר לאינפורמציה

העורך הראשי:

אורי אבנרי

ראש המערכת:

שלום כהן

עורך משנה, כיתוב:

אורי סלע

הכתב הראשי:

עמנואל פרת

דוב איתן, משה בראפריס, יחיאל כשן, יהודה נבאי, נצה נבי, ילי גלילי, אוסקר טאכור, סילבי קשת

חברי המערכת:

ציירי שער:

יואל בוכוולד, שלמה בן-דוד, שמואל בק, שרגא וויל, זאב ליפמן, פיליס פלר, פאול קור, גרט רוטשילד

ראש מערכת, ירושלים:

זאב הרץ

סופרי חוץ:

נבראל דנון, יוש, מקסים סלומון

מנהל מעבדה:

דוד טוויין

ראש המנהלה:

שלמה הררי

העולם הבא

השבועון המצוייר לאינפורמציה

רחוב גליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "א ה ל") ת.ד. 138 טל. 26785 סמן המכרזים: "עולמפרס" מו"ל: העולם הזה בע"מ מודפס: דפוס ישראל בע"מ, ת"א

מס' 839 שנה 17

"כסלו תשי"ד

19.11.53

21.11.53

בשבוע שעבר השמיע העולם הזה הצעה מהפכנית: למנות בממשלה שר מיוחד ל- ענייני המרחב.

אפשר היה נדמה לך שהצעה זו מזוהה במקצת. אולם האמת היא ששמעתי אותה לא פעם מפי ראשי המספלים בבעיות הער- ביות, ביניהם פקידים מרכזיים ביותר של הממשלה הנוכחית.

הנימוקים הם פשוטים ומשכנעים. משרד- החוץ הישראלי מנהל אולי את עסקיו בכשר ירון רב — אולם פניו מופנים צפונה ומע' רבה. הוא מבצע תמרונים אקרוטיים מפי ליאים באו"ם, מחיך לאלוהי הוולגריים, מפלרטט מפעם לפעם עם הבתולה הסובייטית. עומדים בראשו כמה אנשים בעלי רמה גבוהה מאד, אלא שלכולם רקע אנגלו-סאכסי חזק מאד. שניצל וינאי והפתחה של אגמונט מתאימה להם הרבה יותר מאשר קבאב ושירי עבדול ואהב.

היפולומסיה הרשמית של המדינה — תפ- קד ברור לה, ואילו הטיפול בבעיות המרחב מצריך תכונות אחרות לגמרי. לעולם לא יוכל להיות מפעל רשמי לגמרי. הוא יזמה תמיד לקרחון, אשר רק חלק ממנו בולט לעין, ועיקרו חבוי מתחת לפני המים. כאן דרוש חוץ מדיני מרחב, כמעט השקפת עולם חדשה, כאן דרושה הבנה עמוקה את נפש הערבים ואת מסורתם. כאן דרושים, בקיצור, אנשי השבאב.

קחו, למשל, את המקרה האחרון. בשבוע שעבר מסרנו לך את דבריו של ד"ר נחום גולדמן, יו"ר הנהלת הסוכנות. גולדמן לא מסר לי, בראיון המיוחד, את כל הפרטים, אך ממקורות אחרים נודעו לי הפרטים ה- חסרים.

הפרשה התחילה כשפיליפ ק. חייטי בא במגע עם גולדמן באמריקה, רמו לו שהוא מוכן לפתוח עמו במגע בלתי-רשמי. חייטי הוא אשיות ידועה במרחב: בעל ספר מפורסם על תולדות הערבים, תלמידו ובן-חסותו של גורבי אסטוניס הלכונגי, אחד המנהיגים החשובים ביותר של התנועה הלאומית הערי בית. כיום מכהן חייטי כפרופסור לספרות שמית באוניברסיטה של פרינסטון, וכדובר בלתי-רשמי של העולם הערבי כולו. חייטי נתן לגולדמן להבין כי קיבל עליו שליחות מטעם הליגה הערבית. הליגה רצתה להיכנס למגע בלתי-מחייב עם נציג יהודי מוסמך אך חסר עמדה רשמית. לקבוע מה יחסה של ישראל כלפי שאלות מסוימות הנוגעות לשלום מרחבי. הם הציבו תנאי בלי יעבור: שלא ייפגשו עם שום באיכות רשמי של ממשלת ישראל.

מבחינה מסוימת דמתה עמדתם של הער- בים לעמדתו של נחום גולדמן עצמו בראשית המשא-ומתן על השילומים. גם גולדמן סרב, בשעתו, להיפגש עם קונראד אדנאור, הקאנצלר הגרמני, עד ששוכנע כי אדנאור מוכן באמת לקבל על עצמו התחייבות מפור- ושת. וגם גולדמן לא ביקש לפתוח במשא- ומתן על שלום כולל, אלא סבר שכראי קודם כל להשיג הסכמים על בעיות קטנות יותר — כמו השילומים. הסכמים קטנים כאלה משנים את האווירה, יוצרים בסיס נפשי להתקרבות. בצדק לא שלא בצדק, דומה יחס הערבים לישראל כיום ליחסה של ישראל לגרמנים. גולדמן, הרואה בהשגת שלום עם הערבים

לוי אשכול

מאת **ספר ארח**

עבודתה ואז הייתי נשאר כלוא בדירה בודד לנפשי במשך יום
תמים, ולעתים רחוקות מאד היתה אמי נוטלת עמה אף אותי
למקום עבודתה. האוֹדֵה בביתנו היתה תמיד מתוחה ומשהו
משונה, טעון סוד, היה שורר בה.

לא אחת שמעתי את אמי בוכה במסתרים בתורה מעבודתה.
תוהה הייתי על כך ולא ירדתי לסוף דעתה.
בגיל שש חלה המורה בחיי. אמי סידרתי באחד מגני היל-
דים בעיר, ובו בליתיה מן הבקר ועד הערב. לעת ערב היתה
אמי מחזירת הביתה.

בחצות הלילה היה אבי החורג חוזר מעבודתו ולצתים היה

ממוררני משנתי שלא
במחנך. חדרו היה די צר
מהכל את כל משפחתו וכל
רשע כל היה נשמע בו.

באחת ההודמוניות, כשי
התעוררתי משנתי בבוא אבי,
הקשבתי בלי משים לשיחתו
עם אמי. את כל השיחה לא
הבינתי הטוב אך גונב לי
אוזני כי אבי היה נשוי עם
אחשה אחת טרם שאותו את
אמי לאשה. הבינתי איפוא
כי אין זה אבי האמיתי אשר
מחלצו יצאתי. מייראתי את
אמי לא הערותי שאלה דבר
בקשר לזה, כי ידעתי לבטח
שהדבר יכאנה. נשכתי אי
פוא את בשרי בשיני ושחק
תי.

כפשע החמור ביותר
אב. בהמיתו למש-
הה בתל-מונד וערך
הה היתה : יומן אישי,
מחברות מוחתמות
(שמואל).

חובה לעצמו לסמות
מה רב של עמודים
על ידי הנאשם. הוא
היה כי מוסמך אנושי
לקורא לא רק להבין
מרחבי כפרט, אלא
המניעים האנושיים
ההם ככוח גורלי
הי האנושי

כן שמעתי מהתלשור
חם של השכנים כי בהיחלדי
היתה אמי חולה ולא היה סיפק
בתלשור אלה היציקוני מאד ונסכו
קרובי נחיתות. היתה דרושה לי יד
מלספת אשר תרגיעני, אך
כזו לא היתה בנמצא.
בגן הייתי תמיד מחחרר ריב ומכה
את הילדים באכזריות רבה. הייתי יוצא דופן מנעורי.
לעיתים קרובות היתה הגנות מתאוננת מרה על התנהגותי
וזו באונני אמי, וזו היתה מלקה אותי ללא רחמים, עד שהייתי
משועבב בכי.

בתקופת היותי בגן עברנו לדור בהדר הכרמל. עתה רוח
לנו מעט, כי דירתנו היתה עתה בת שני חדרים, אך מאידך
היטא נוספו עוד נפשות למשפחתנו. אשר הניחה למנוחה רוחה.

כל איש את שיאהב ירצח...

(אוסקר ויילד, בלדה על בית־הכלא ברידינג)

ה לי החודש הרביעי לשבתי בבית הסוהר כעצור באשמת רצח אבי. עודני המום מן המעשה שביצעתי, וזכרונות מזמי ילדותי צפים ועולים בדמיוני בלי חרף ומי טרידים את מוחי.

היום, ה-13 לספטמבר 1953, החלטתי לשים קץ לטרדותי
אלה ולהעלות על גיר את כל זכרונותי מימי ילדותי ועד ליום
מעצרי, אשר אני נתון בו עתה.

נולדתי בשנת 1930 בעיר העתיקה של חיפה, בסביבה מאור-
כלסת ערבים ונוצרים אשר שנאת היהודים היתה מלושרשת
בהם. מיסודה.

בסביבה זו גרנו עד הגיע
לגיל 15 שנים. בחקופה זו
מנחם משפחתנו שבע נפי-
שות : אמי, אבי התורה, אחי
דני אשר נולד לאמי מאבי ה'
חורג, שלוש אחיות חורוגות.
מתקופת נשואיו הראשונים.
מזל הבכורה (20), רבקה
השניה (21) ומלכה הצעירה
הקשישה ממני בשנה, ואני,
מושואי הראשונים עם אבי.

אבי החורג היה עובד כ־
סדרן בבית קולנוע במשך
היום והלילה והיה מרחיק את
לחמו בקושי. אמי נאלצה,
איפוא, לעזור לו בכלכלת בני
המשפחה והיתה עובדת כעור־
זרת במשק בית באחד הכ־
תים אשר על הר הכרמל.

שתי אחיות החורגות, מזל ורבה, עבדו אף הן, אך את כספן היו חוסכות לעצמן ולא היו תומכות בבית אף בפרוטה.

אחותי החורגת מלכה היתה הולכת יום יום לגן, וזכורני שבמשך התקופה בה גרנו בעיר העתיקה, היתה אמי יוצאת לעבודתה השכם בבוקר בנעלה עלי ועל אחי הצעיר ממני בשלוש שנים את הדלת, וחוזרת הביתה עם ערב עיפה ורצועה אחרי יום עמל קשה.

במשך כל זמן העדר אמי מן הבית יושבים היינו אחי הקטן
דני ואני ומשחקים לנו בורדים, עד לשובה של אמי.

את ארוחת הצהרים היו מגישים לנו השכנים הנוצרים, אשר
אמי מסרה לידיה את מסתם הכסף לצמיח בתעבות לנו השכנים

[illegible]

דו"ח אי

„הוא יחזור בעוד שעתיים בערך,“ השיבני, שערתי מראש, כי זו אמי החורגת והשערתי נתאמתה בהמשך שיחתי הקצרה עמה.

בסדר" ענייניה, "אחזור כעבור שלוש שעות."
 "האם מותר לי לדעת מה רצונך מבעלי?"
 "עלי לסדר עמו דבר מה בקשר לעבודתי," שקרתי לה.
 מלא רשמים הלכתי לאחת המסעדות וסעודתי את לבי.
 ותהי יש לי שני זוגות הורים, גיבתי לעצמי מתוך הרהורי.
 אחרי הארוחה סובבתי ברחובות פתח תקוה וחזרתי לבית
 של כעבור שלוש שעות.

[illegible]

מתוך שיחת שתי הנשים הבינוניות כי האשה הזקנה הייתה אומה של אמי חורגתי. בהמשך שיחתן קיבלו אוזוני מפיה של האשה כמה מילים שהביאוהו במבוכה: "אני חושבת שזהו בנה של אסתר". אמרה הזקנה לבתה בנעצה מבט חודר בן. "האם אתה בנה של אסתר?" פנתה אלי לפתע אמי החורגת.

”לא, שיקרתי לה במבוכה.
אך האשה הזקנה עמדה לדעתה בתוקף ולאטה לתוך
אזונה של אמי ורומתי כי היא בטוחה שאני בנה של אסתר.
אמי החורגת שאלתני אם אני מבין את השפה הערבית.
שוב שיקרתי לה וצעיתי שאינני מבין אף מלה אחת ערבית.
אז החלו מפטפסות אודותי בערבית ועשיתי עצמי כאילו אני
שומע.

„אמא, אני פוחדת מפניו. הוא נראה לי כאחד מאנשי העולם
התחתון.“ אמרה אמי חורגתי לזקנה.

"באתי לראות את אבי!"

הי המשיכו לצנותי בשאלות הקודמות ופניהן רטסע מפחו-
ללכרו ההרששתי הררה: הנהיית איתן באורמ: 'אין כל
כד סיבה לפחוד מפני, מאחר שבאיתי בכדי לסרע עץ, עין כרו
מחרתי דבר מה בקש' לצבודה ותל'אש' שוב שמעתי אח
הזנה חירות על איתו פומון ישן אשר הביאני במבוכה
בה: 'אני אומרת לך שזהו בנה של אסתר ולא אחר'.

“האם נרדו הדבר שהינד בנה של אסתר?” חזרה אמי
 חורוני ושאלתני בפעם העשירית.
 משראתי שלא אצליח בטקרי, פתחתי את פי ואמרתי
 “נבוז הדבר. אני בזה של אסתר ובאתי לראות את אבי —
 אשר נבסר לו ארדונוני על ידי אמי”

שתי הנשים הפכו כמעט לנציבי מלח ולא פתחו את פיהן אלא כעבור כמה דקות. היתה זו אמי חורגתי אשר פילחה את הממכה: "כו, יוסף הוא אביר", אמרה כחולמת.

היא הציעה לי לבוא עמה ולקדם את פני שני מעבדות. שנינו יחד לאוטובוס ונסענו לקדם עבודות של אבי שירה במרחק מן הבית. משירדנו מן האוטובוס פתחה אמי חורגתי ואמרה לי: "חכה כאן ליד התחנה, ומשחזור עם אבא — נכנס לאוטובוס ומבדח מה משנינו." לא ירדתי לסוף דעתה אך הסכמתי תמיד לדבריה.

כעשר דקות-עברו, והנה ראיתה חוזרת בלויית אדם בגיל המעמידה, לבוש בגדי עבודה, וגזוז עורו שחם כנזוז עורו. עמדתו במרחקמה והתבוננתי בשנים שהתקצרו לתחנת האר-טיבורס. בחתי את פני האיש על כל צורתו ונוכחתי כי ידמוני אליו רב מאוד. משנכנסו לאוטובוס נכנסתי אחריהם והתיישבתי כפי על אחד הספלים שנמצא מאחורי ובם. בלא רעתי את עיני המהם כל הדרך אל החלל היו שקועים בשיחה עמוקה וזני אולי היפנו את מבטם אלי אף לרגע.

משירדנו מן האוטבוס, נגש אלי האיש, לחץ את ידי
בתמימות והחליף עמי כמה מלים ולבסוף אמר: ניכנס
הביתה."

עֵתָה נִמְצְאוּ בְּבֵית מִסְפֵּר אֲדוּרִים שֶׁהָיוּ קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָה לְאִמִּי וְחוֹרְגָתִי, וְכֵּנָה יְלִידִים קְטַנִּים, שֶׁהִתְבָּרַר לִי מִיָּד שֶׁהֵינָם אֲחֵי, בְּנֵי אֲבִי. הֵסִבּוּנוּ כּוֹלֵנוּ אֶל הַשּׁוֹלְחָן וְאִמִּי חוֹרְגָתִי פָּתְחָה לְאַמְרָה בְּחִגִּיגִית: "עֵתָה יֵהְיוּ בְּבֵיתֵנוּ שְׁמוֹנֶה יְלִידִים וְלֹא

הנאשם וסנגורו מוב וגורדי

...הוא נראה לי כאחד מאנשי העולם התחתון"

ואני אז בן 16 שנה, נשלחתי מטעם מזכירות הנוער העובד למחנה נופש בנער.

במנהג רכשתי לי ידידים וידידות רבים, וחברתי אליהם בכל הבילויים. שנים מספריותי החששות היו אחיות והציגו עצמן בפני במותיהן הפרטיים. כמובן שלא היה זה נהג מצוי לשאול לשם משפחתן של הכרות הראשונה עזה. אך כעבור יומיים להתהלכתי בחברתן התברר לי כי שם משפחתן הוא מרחבי. היתה זו הפעמה בחיי בגילה לידני. שערתי כי הנה עומדות לפני אחיות. והנה נמצא לי מוצא לגילוי מחבורה של אבי.

חקרתי אותך, בזהירות ובלי לעורר כל חשד, אודות משפחתך, והצלחתי להוציא מפהיך כי מקום מגוריך הוא בפתח תקוה ומשפחתך ענפה מאוד בעיר זו. לא גילית לי דבר אודותי, אודות הוראיי, אודות חברים וידידיי, אודות צרכיי, אודות עבודתי היפשה, שהיה לי כאב, גילית את כל הירווריי למנהל אבותי, וספרתי לו על כל ומסתורין אשר העניין טומן בחובו.

היפטר ניתמני והעיר בי תקותי, כי יבוא יום ואראה את
אבי ואחוש את עצמי ככל נער אשר יש לו אב.
יום אחד הבתתי את חששותי בפני היפטר, כי אפשר שאבי
לא יקבלני אליי, ואם ידע לבסוף כי הנני בנו יוצא חליצו.
היפטר לא הסתיר את חששותיו כי אפשרות כזו תיחכן, ויעץ
ללי לכן שלא אהרר עתה בחיפוש אבני, אלא אהבה עוד
שכמה שנים עד אשר אגדל ואז ישמח ודאי אבי לקראתי.
הצעתו נראתה בעיני נבונה מאוד וקיבלתיה מיד.

היה זה מספר שבועות לפני שחורתי ומנהג הנפש, ויבואה הימים הבכתי את רצוני לפני היפשר, לעזוב בית-המלמדה ולעבור לבית-מלמדה גדול יותר. אשר בו היה אופק רחב יותר בלימוד המקצוע, ומשכורת תהיה גבוהה יותר, כפחח חתך וחקק של שלוש שנים. היפשר הסכים לדעתי, יאמר כי אהבני כבנו וקשה היה לו הפרידה ממני.

נשטות איפוא את עבודתי בסולל-בונה ותחילתי לעבוד בבית מלאכה גדול יותר. עתה הייתה משרותי גדולה יותר וניתן לי שההפסד הרבניים ללמוד מלאכת המסחר על בוריה. פרייתי מהיפטר שינתה בי שוב את הלך רוחי. שוב החלו דמיונות והיות מחרצות באשכך עקב אבי המסחור, והדבר הפריע לי מאד בעבודתי. אך השכלתי להסתייע ממוכתי מעין רואים והמסכתי בעבודתי כרגיל.

גלית את מקום-מגוריו

באחד הימים ניקלע לפני אחד מקרובי. שוחחתי עמו קצרות והוא גילה לך אזווי כי ידוע לו היכן נמצא ביתו של אבי. לשלשום דבריו אלה ינרתתי ממקומי בגיל, והמסרתני עליו מטר משלשום: "באזווי עיר נמצא אבי? עכין ביתו? מה שמו?" הלה נבוך משאלותי וכמעט שלא ענה עליהן. היה בי רצון עצום לגלות את מקום מבתואו של אבי ויהי מה. שלחתי בידי מכתב ללוח החדונים והפצרתני בו שיטע עמי ויראה לי היכן גר. בעמל רב עלה בידי לשכנעו.

נסענו יחד באוטובוס לפתח־תקוה. הנסיעה נראתה בעיני ארובה מאור, ולבסוף ירדנו מאוטובוס במרחק של כמה עשרות מטרים הראה לי קרובי את בית אבי. זמן רב שלחתי את מבטי אל הבית הקטן בו הקומה האחת והשמיני בלבו את צורתו על כל פרטיה, למען לא תמוש מזכרוני. לפתע הפסיק קרובי את ההריוז וקבשני לחזור עמי לחיפה. לא היה לי העוז להיפגש עתה עם אבי פנים אל פנים והסכמתי מיד לדבריה. צעדנו לתחת האוטובוסים, כשאני שולח מבטים משופים לעבר בית אבי. משחזרתי הביתה, לא גיליתי דבר לאיש מבני ביתי ולכני שיש במיטתרים. אך מאוחר גיסא, החלו משושות מורססים בלב ומלחמני קושה יתרה נטושה בנפשי: האפגוש עתה את אבי או במאוחר יותר? האם יקבלני אבי או יתכזר אלי? סוף דבר גמלה החלטתי בלבי להפגש עם אבי בהגיעי לגיל 18. אך המחשבות והחששות הללו לא חדלו מלקנן במחשבי במשך זמן רב. עצבנותי הלכה וגברה מיום ליום ולא יכולתי עוד להחזיק מעמד במקום עבודתי. משמלאי הששה חודשים לעבודתי בבית־המלאכה (פחחות) ונשלתי. כן גיליתי נודד ממקום עבודה אחד למשנהו, עד הגיעי לגיל 18. יום אחד ניצבתי לפני אמי והודעתי לה במפתיע כי גיליתי את מקום מגוריו של אבי בפתח־תקוה וכי יש בציוני לסנוע אליה עתה ולפגשו. היא נרתעה מפני, נבעה והסמיקה עד לתכסיה אונניה, אך מיד נרגעה והביעה את אי־התנגדותה משוטט עשויה.

"האם אתה בנה של אסתר?"

זה קרוב לשנתיים ימים אשר לא ביקרתי בפתח תקוה ולא התימצאתי היטב בחברותיה. וזכרתי את שכונת מחנה יהודה אשר בה נמצא ביתו של אבי ושמיני פני אליה. משהגעתי לשכונה החיליתי לחפש אחר הבית אשר היה שמור עדיין בבורוני, אך בשכונה נמצאו עוד בתים רבים בדומה לו וחזיתי מראש שלא על קצלה ממאחר.

בדרכי כהן, פגשתי באחת הבנות אשר הכרתי בנען ואשר
ששם משפחתה היה מרחבי. ששתי לקראתה ושאלתי אם ידוע
למקום מקום ביתו של יוסף מרחבי. היא ענתה לי בחיוב ובקשה
ללכת עמי להראות לי את הבית אשר היה בקצה השני של
ההשכונה. בדרך שאלתי למעשי אצל יוסף מרחבי וסחה לי
השואר קרוב משפחה לה. שיבחינו כי כל ילד לסדר עמו ענין
בלשהו בקשר לעבודתו. לא הבחנתי כי על של חשר על
נתינה והיא הראתה לי את הבית ונפרדה ממני.

במשך דקות מספר ניצבתי נבוך בפתח בית אבי. כל גופי
החל מרטט מהתרגשות כאילו הייתי אחוז קדחת. כמעט
”חזרתי על עקבותי אך לפתע אורתי עוז והתדפקתי קלות
על הדלת.
אשה צעירה פתחה לפני את הדלת ושאלתני לרצוני.
מאתוררי ניצבה אשה זקנה, אשר שלחה בי מבט חודר.
”האם יוסף מרחבי נמצא בבית?” שאלתי משאני מסתיר
את התרגשותי.

המסתורי, והגבירו בי את הרצון לגלותו ולהסיר את הלוט
מן המסתורין האופפים אותי. המשכתי לחקור את אמי
בדבר, אך שאלותי הרגיוזו אותה והיא דחתה אותי בכעס.
חיפשתי לי דרכים אחרות לגילוי המסתורין וחקרתי את
קרובי ושכני שתיזערו, אך כל עמלי היה לשוא; כי הללו
לא פצו את פיהם והתחמקו מכל תשובה.

..מדוע שקרית?

בן 13 שנה הייתי ומקצוע חדש, פתחות, משכני, והחלטתי להתמסר אליו במרץ. הפעם שיחק לי מזלי וגמסרתי לידי אדם טובלב בשם היפסר, אשר שימש כאחראי על עבודות הפתחות בבית-המלאכה.

היפּשֶׁר הָיָה גִּבֹּר כִּכֵּן 40 שָׁנָה, גִּבֹּה קוֹמָה וְרוּחַ כְּתַפִּיּים, וְעַל פְּנֵיו, שֶׁהָבִיעוּ טוֹבִלְבֵּל, הָיָה נֶטוּךְ חִיזָּךְ נִצְחִי. הוּא הִתְחַס אֲלֵי אֲדִיבוּת רַבָּה וּלְמַדְנֵי אֶת הַמִּקְצוֹעַ בִּסְבָּלוֹת נִזְרִיָּה. לֹא אָחֵז קִלְקֵלֵי חוֹמֵרִים יָקִירִים, אֶךְ הִפְשֶׁר לֹא הֶחְמִיץ פָּנָיו מְעוֹלָם וְלֹא תָמַד תֵּקֵן אֶת שְׂגִיאוֹתָיו בְּתַבּוּנָה. חוֹךְ חֹדֶשִׁים יָמִים הִתְקַדַּמְתִּי בַּמִּקְצוֹעִי כִּרְאוֹי הָיִיתִי לַעֲזוֹר רַב לַהִפְשֶׁר. הוּא אֶהְבֵּנִי כִּבְנוֹ וְאוֹנִי כְּבֹדְתִי וְהֶעֱרַצְתִּי כֹאֵב לִי. בְּכָל יְשׁוּתִי הִתְמַסְרְתִּי לַעֲבוּדָה וּבִכְרֵתִי עַל מְקוֹמוֹת הַבִּיּוֹר שֶׁכֶּרֶתִּי.

אחות-חורגת אביבה ובעלה

„אמא, אני מפחדת מפניו..."

בתקופת עבודתי זו, החילותי לבקר בשיעורי־ערב באחד מבתי הספר ואף ללימודים החילוניים להקדיש את מרצ־י ברצון.

היפשר, אשר שימש לי כאב מדומה והדריכני בדרכי החיים.
השכיח ממציאת הרהורי אודות אבי המסתורי והחילולתי
לראות את השמים באור חדש ובהיר יותר.

תקופת הזהב נמשכה לדידי כשנה ומחצה. בהיותי בן 14 וחצי הייתי נער גבוה ורחב הכתפיים ונורמלי בוגר בכמה שנים מגילי. הסכנות להתחשב השבט, ונערים ברום אשר היו בוגרים ממני נתייראו מפני. יום אחד נישש אלי אחד מהנערים הבוגרים אשר עבד עמי בבית-המלאכה ושאלני בהתרברבות: "מועד שקרת לנו כי אינך מת?" (היתה זו תשובתי בכל מקום ששאלוני פרטים אודות אבן). לשמע שאלתה, החל לבי להלום בעזר והולטת בזק חלפה במוחי כי הפעם אשתמש באלימות ואוציא מפיו של הנער ידיעה גלושה על מקום המצאן של אבן.

תפסתי את הנער בגרונו ואיימתי עליו שאהרוג אותו
במזל יודי באם לא יגלה לי פרטים על מקום הימצאו של אבי.
הוא מפרפר בין ידו ונשבע וחצי הקרל לו בקול צורד ומלא
אימים כי אינו יודע דבר נכחי דבר על מקום הימצאו של
אבי. במשפטים קטועים הביע הנער לפני את נכונותו להודיע
לי את שמו של האדם אשר מסר לו את הפרטים הידועים
לו אתה.

הרפיתי ממנו והוא מסר לי את שמו של אותו אדם, אך
את כתובתו טען כי אינו יודע.

גיליתי את שמו בתעודות

השמועה הממתני מאוד ולא יכולתי להמשיך בעבודתי באותו יום. מהרתי הביתה ומשגשגתי את אמי, שאלתיה במפתיע אם יש אמת בשמועה שאבי חי. עצבנותי הגלויה השפיעה על אמי והיא נרתעה לי בחיוב. המשכתי ושאלתיה למקום מגוריו, אך עיניה התכסו בדמעות והיא ענתה לי בכבי עצור. כי אינה יודעת היכן נמצא אבי, והדבר אינו מעניין אותה. מאוכזב הרפיתי ממנה ולא שאלתיה עוד דבר.

לפתע הגן בראשי רעיון, שחלפו בכרך. באין רואים נגשת מיד למגירת הארון והיטטתי בין מסמכיה וניירותיה של אמי. אחרי עמל רב מצאתי אותי מבוקשי. היה זה תעודה כלשהי ישנה ושחוקה, ובהאשתי הבנות בשמי השגשג עליה. אך לפתע אורו עיני לגילוי הכביר. שם משפחתי היה רשום בסמך לטמי הפרסי, ולא שם משפחתו של אבי החורג. אלא שם זר וקרום ללבי. "יעקב מרחבי", חזרת ושנית על השם, שבא אשכנתו ולכלי מההבנות תקוות חדשות עתה לא הייתי עוד בן בלי שם. אך מאידך חסר לי עוד שמו הפרסי של אבי וכתובתו. אשר היו טמונים עדיין בדעפלי. בימים שלאחר כך המשכתי לעבוד בבית המלאכה ביתר מרץ וביתר חשק. למלאת שלוש שנים לעבודתי בפחחות,

העם שלושה חברים

"נגבאים! נגבאים!
עיינס האדומות עוד תחזינה ב'
מפה!"

(דף קרבי, גבעתי, יולי 1948)
האורות כבו. האפלה חזרה וכבשה את מר'
חב נגבה.

מעל ניצוצו הדובה הגדולה, כוכב הציר,
הקסיופאה, מורי נבוכים בלילות קרב. ה'
דמיון מילא את הלילה בחיים עמומים. ממול,
בעיכודים, התכחצו לוחמים עייפים בשוחר'
תיהם, יד קפואה על קנה הרובה. ליד בית'
עפא נערכו בדומיה מחלקות להסתערות, ה'
ציבו רגמים את מרגמותיהם. מאחור, מול
החומות האיתניות של מצודת עירק-סטאידן,
זחלו סיירים בין השיחים. עוד רגע יתמלא
החלל כדורים מצליפים, רעם תותחים, קרי'
אות, צוחחות, אנקות...

ולפתע נדלקו הורקורים. רחש עבר בין
המאות שהתכנסו ליד שער נגבה, לרגלי
מגדל המים המפוצץ. שלש דמויות ענק ה'
דקרו מולם מתוך האפלה, שלובות יד, כחר'
מה חיה: איש משק גבהיקמה ונחוש מצה,
חייל גבעתי שעיר ומתולתל, בת משק ליר'
הסתעין, חגורת חיק של חובשת.

מיטב נוער הזהב. מעטים באו להשי'
תתף במאורע, רק כמה עשרות מבין מאות
הלוחמים שהחזיקו בצפורניהם בעמדות הא'
בדות, עצרו את המצרי בעל העדיפות, הכ'
בירה, שעה שהמדינה הנצורה זרקה את כל
כוחותיה לעבר הלגיון הערבי וכבשה את לוד
ורמלה. הם לא דמו לגבורים של ספרי ההיס'
טוריה: בעל חנות לגלנטריה, נהג מונית, חק'
לאי, מסגר, דיירי שכונת פלורנטין והתקוה,
בני מושבות הדרום, מיטב נוער-הזהב הממ'
לא את בתי הקפה בתל-אביב.

ולעומתם — בני נגבה כפופי-העמל, הגי'
בורים האמיתיים של הערב, ומאות בני משקי
הדרום שבאו להשתתף באזכרתם ובשמחתם,
הגרעין הקשה של ההתיישבות העובדת שהי'
תה בסיס, עורף ועמדה קדמית לחיילי גבעתי
בשעת ההכרעה.

הירידים לא נעצרו. 44 חללי הקבר'
חסר-הדוגמה זכו להנצחה חסרת-דוגמה. נתן
רפפורט, יוצר אנדרטת מרד הגיטו בווארשה
ופסל מרדכי אנילביץ ביד-מרכזי, התעלה
לשיא חדש בפסל הענק, המשקיף על בית
הקברות הקטן, שהוא גאות המשק ומרכז
טיפוחו. משך שלש שנים תמימות ניסה
רפפורט לתמצת את קווי האופי של תקופה
שלמה, של משק שלם, בשלוש פנים.

בגלל התנגדות הדתיים אי-אפשר היה למי'
שלה להקים פסל דומה במקום ציבורי, ורק
קבוץ של השומר-הצעיר יכול היה ליצור
יצירה אדירה זו. אולם משרד הבטחון, בהנ'
לת מנציח-החללים הממושקף אפרים (עלי'
לות שי) דקל, נתן עזרה מכרעת בתיכנון ובר'
ביצוע.

כמנהג היהודים באזכרה, לא מחא הקהל
כפיים, כששרה מקהלת נגבה בחולצותיה
הלבנות, בהדרכת יעקב רבאן, את יפת...
של הנדל. אולם הוא לא יכול היה לעצור את
ידיו כשקם ליד השולחן גבר רזה ובלתי
בולט, בחולצה כחולה כהה. שמעון אבידן,
שקולו ריחף פעם על מרחב נגבה כקול

הגורל, דיבר עתה במלים שקטות, אשר חדרו
נשר לנשמת האנשים שחייהם היו פעם תלר'
יים בו. "הטקטיקה משתנה, אך גורמיהיסוד
של הלחימה לא השתנו..." כמו כן עתה,
גבול המדינה יהיה במקום שאחרון החורשים
יחרוש את נירו!"

היה זה כאילו כל הטוב, היפה והנאצל
שהקים ומקיים את המדינה התגלם במאורע
אחד מתחת לשמים השחורים של נגבה. ה'
לילית. רחוק, רחוק התמקחו מפלגות, הור'
כבו ופורקו קואליציות, שטפו החיים הק'
טנים. הם נראו זעירים ומוזרים, לעומת
שלשת החברים היצוקים מברונזה.

מדיניות דיפלומטיה ארוכות

לפני שבוע דמו נציגי ישראל באו"ם לכי'
תת חיילים מנותקת על משלט אבוד. אולם
משך השבוע נחתו מן הכיתור, פרצו אל
מאחורי עורף האויב, נחלו נצחון גמור.
האיש האחראי למיבצע מוצלח זה היה
ענק ממושקף ובגושם, אבא אבן הציר כי
אויים תטיל על הירדנים לנהל שיחות ישי'

לקחת שאחרי קבלת הוראות אלה יורשה
לאבן לפעול באופן עצמאי פחות או יותר,
הרי היתה זאת טעות.

גם הסברתו, כי נציגי כל שאר המדינות
לועלים באו"ם באופן עצמאי בתחום הור'
אותיהם הכלליות, לא הועילה. שרי-החוץ ר'
צה לראות את תמצית הדברים שבאבן מת'
כונן לאמרם בטרם ייאמרו, הטיל על אבן
לקבל עליהם אישור טלגרפי מראש.

האבן נמסה. הפעם התמרד גם אבן ה'
סבלני. הוא הודיע לירושלים כי אין עוד ב'
אפשרותו לעבוד בצורה כזאת, וכי "מצב
בריאותו לא יאפשר לו לעמוד במעמסה עד
לסיום מושב עצרת או"ם".

משה שרת נבון, בשיחה טלפונית הסביר
לאבן כי לא זו השעה הכשרה לחיכות על
נוהג ונוהל, שכן אפילו בממשלה עצמה המצב
אינו ברור. ואילו המצב הבינלאומי חמור
ביותר. בטענה זו המיס את לב אבן.

כך נשנתה השבוע הפרשה הנושנה: 40
דקות לפני התכנס מועצת הבטחון לדיון ב'
ענין קיביא, קיבל אבן את המברק מירוש'
לים, שהעניק לו את הסמכויות לייצג בפני'

שלושה-הפנים: חובשת, איש משק וחייל גבעתי
גבול המדינה יהיה במקום...

לוחמי-נגבה יצחק פונדק, מאירקה דוידזון ואבא קובנר
...שאחרון החורשים יחרוש את נירו!"

שה זו את ישראל.

ממשלה על רגלי נצחון

בעוד שרגלו האחת של שרת צעדה לנצחון
על מדרגות ההיכל הניריוקי המפואר של
ארגון האומות המאוחדות (ראה לעיל), החר'
ליקה רגלו השניה על השטיחים בהיכל (המ'
פואר קצת פחות) של מפלגת פועלי ארץ
ישראל. היה זה מרחק רב לזוג רגליים נור'
מלי, אך לא לרגליו המאומנות של שרי-החוץ.

לוי אשכול הוסיף לרוץ בראש המועמדים
אל כסא ראש-הממשלה, כשחיובו של בי. גיי.
מזרים כוח חדש בשריריו. אולם שער ההי'
מורים לזכות שרת עלה יותר ויותר. המומ'
חיים שמו לב כי נשימתו של שרת ארוכה
יותר, אחרי ששהה את כוס האהדה של
מנגנון המפלגה.

בצד המסלול ישובו הציגונים-הכלליים בספי'
סלי הכבוד. אולם גם אנשי מפ"ם הציצו
מבעד לחורים בגור. לפי כל הסימנים יצטרך

המנצח להשתתף מיד במירוץ חדש על חלר'
קת הכסאות בממשלתו.

המשק נפט מזרח

שעה שהתכנסה בשדה התעופה בלוד ה'
משלחת של מועצת-השיוק לפרי הדר, בורכה
למוסקבה, בלט בתוכה העדרו של עמונאל
רסין, נציג חברת הדלק הישראלית, שהיה
צריך לצאת איתה יחד. הסברה, שאחר לבוא
התבררה. המטוס המריא בלעדיו.

הצעתה של ברית-המועצות לספק נפט
לישראל לא היתה הצעה מופשטת: יחד
אתה הגיעו לארץ שתי חביות של נפט גולמי,
לנסינון. כוונתה של ברית-המועצות: להחר'
ליף את הדלק בהדרי ישראל, שהשוק המוס'
קבאי קיבלם בשנה שעברה בפנים יפות,
שילים בעדם מחירים גבוהים.

דוגמות הנפט נשלחו לבתי הויקוק ב-
חיפה לבדיקה. העתונות הודיעה בתרועה,
שהדוגמות נמצאו מתאימות. אולם רסין
החליט שלא לצאת לברית-המועצות רק על
סמך מאמרי העתונות: הידיעות שקיבל
מבתי-הויקוק עמדו בניגוד גמור לפירסום
הרחב, בקצו שהנפט הסובייטי אינו מתאים
לויקוק בארץ, בגלל כמות המלח הגדולה
שהוא מכיל. בתי הויקוק בישראל, שניבנו
עבור הנפט הגולמי העיראקי, לא היו מצויי'
דים במיתקנים הדרושים לויקוק הנפט ממלה.
אם טראסט הנפט הסובייטי יציע נפט מ-
מקור אחר, מתאים יותר לבתי הויקוק החר'
פאיים, יש כל היסוד להניח שרסין יטוס
בכל זאת למוסקבה, בתאריך מאוחר יותר,
ישלים את המשאומתן בהצלחה.

מוזן שטן הברשים

התאווה לבשר, המקננת עמוק בליבו של
כל אורח ישראלי שאינו נמנה על צרכניו
הקבועים של השוק השחור, הניעה את יעקב
(ארוכה הדרך לחרות) מרידור, לפרוש לפני
שנתיים מהכנסתו, להקים חברה בשם אינקודה
לייבוא בשר מחבש.

אולם למרות העובדה שלחברה החדשה
לא חסר הון, שהיה לה שוק רעב לבשר,
ושקיסר-הקיסרים של חבש הייתה ("גור אריה
יהודה") סלאסיה פרש את חסותו עליה, לא
התנהל העסק כשורה. הבשר החבשי לא הת'
בשל בסיריה של עקרות הבית הישראליות,
אם בגלל התערבות המצרים, שהחרימו פעם
מטען בשר בתעלת-סואץ, ואם בגלל מחסור
בעובדים מוכשרים וכשרים ובמחסנים מת'
אמים באריתריאה*.

הסיר הריק. כשנפסק כמעט לחלוטין
יבוא הבשר מארנטניה, בגלל דלדול העדרים
באסיה-הבקר העולמי, נעשתה המדורה מתחת
לסיר (הריק) של הבשר החבשי בוערת
ביותר. החברה חזרה על הבטחותיה הקוס'
מות, הביאה מטען של 230 טון בשר, ללא
תקלות בדרך. מנהל חטיבת המזון שיפסף
בנחת את כפות ידיו, הכריז על שתי חלוקות
בנות 100 גרם לנפש בחודש נובמבר.

גילי בר"ץ גזרונן ציפתה לו, ולכל חובבי

* עד ט.ש.גר. לשם שאלתיאל בן-ייר, שיקבל את ניהול המשלוחים לידו (העולם 837).

לוחם נגבה יעקב פרוידוב
...כך עתה!"

לוחם נגבה ציר"ה צור
...כאז..."

הבשר בארץ, אכזבה קשה: החטרינאריים שבדקו את המישלוח עיוותו את פרצופם, קבעו שהבשר אינו ראוי לאכילה. הסיבה: מחוסר מחסני קירור בחבש, הושלך הבשר על קרקע הנמל, קלט כמות של חול ורמשים גדולה מכפי שתוכל לעכל אפילו קיבתו הרעבה של האזרח הישראלי. רק 50 טון, החלק המשובח (יחסית) של המישלוח, נמסר לתעשיית הנקניקים, שכבר התמתחה לא פעם בעיבוד חומר גולמי מעין זה.

עתונות

כותרת השבוע

חייל טוב הוא גם פקיד טוב (במחנה).

רחב הוא האופק

ללא הסברה מיוחדת, החלו קוראי הארץ לפגוש, בצד התואר כתבנו המיוחד בארצות הברית בשם א. סלפטר, אחרי שבמשך שלוש שנים תפס מקום מכובד זה השם א. גלבלום. אריה גלבלום (32), עלה מפולין בגיל 3 לתל-אביב, בה הפך אביו, חרשתן הסקסטיל, לנהג דן. בגיל 15 כיסה את חזית יפו במר אורעות 1936 ובגיל 18 יצא ללמוד באוניברסיטה האמריקאית בביירות. תוך כדי לימודיו המשיך גלבלום הממושך קף, ששערותיו החלו מלבינות כבר בגיל 20, לעסוק במקצועו. את עמדתו ככתב בביירות בשנות מלחמת העולם הראשונה, ניצל כדי לבוא לעזרת חברו ללימודים, יוצא תל-אביב גם הוא, יהודה הלמן. כשנאסר הלמן, בטעות, על ידי השלטונות הלבנוניים, הקים גלבלום סביבו רעש, שהעלה את שמות שניהם לכותרות עיתוני העולם, שחרר את הלמן ממעצרו, הניח את היסוד לידידות איתנה בין השניים, שפרייה הבשיל החודש. **בן-חסות מס' 1**. גלבלום חזר ארצה, הפך לבן-חסות מספר 1 של עורך הארץ מגלה הכשרונות גרשום שוקן (שער העולם הזה

אנדרטת נגבה ומשמר חיילי גבעתי

"ענייכם האדומות עוד תחזנה במפנה!"

מוצצת, בממוצע, 10 גרם דם בעזרת שפתייה ולשוניה, הבנויות בצורה המקלה על המלאכה. עלוקה, כפי שאפשר היה לצפות, אינה כור לה יתרונות. בניגוד למזרק, אין היא טובה לשימוש שני. אחר שעלוקה מצצה פעם מדם חולה, אסורה היא בשימוש נוסף, סן תעביר מחלה המצויה בדם אותו חולה.

חסרון נוסף בעלוקות, לפחות לגבי חולים ישראלים: הפסקת ייבואן לארץ. העלוקה, המצויה בסביבת ביצות, נהרות ואגמים הובאה עד לפני חמש שנים בעיקר מביצות דמשק, לאחרונה בצנצנות עולים מבולגריה, ששמחו על מהירה הגבוהה יחסית: חצי ליטר העלוקה. איסור ייצוא שהוצא בסופיה ופסקת העלייה מבולגריה שמו קץ גם למקור עלוקות זה.

כשנועדו, השבוע, כמה חובשים תל-אביב ביים, המרבים להשתמש בעלוקות, כדי למי צוא מקור למוצצי הדם, הטילו על עצמם משימה חלוצית: מכיוון שאין הם רוצים לי חכות עד שלהקת עלוקות תעלה מן הקברות, החליטו כי הצעירים ביניהם יצאו לצוד עליו קות ישראליות, המצויות בשפע ליד החולה, הכנרת והירקון.

פסל נתן רפפורט בשלוש פנים, משק שלם

קיבל גם עבודה נוספת במגבית, בה פעל בתפקידי הסברה.

בנקודה זו הגיע שוקן למסקנה, כי האופקיים התרחבו יותר מדי, קרא לגלבלום לחזור ארצה. אך הכתב המצליח החליט, כנראה, להעדיף את עבודתו (ואת משכורתו) החדשה, סירב להישמע להוראה, התפטר בזאת מעבודתו בעתון הנפוץ ביותר במדינה (32 אלף).

הוא נשאר ביבשת אמריקה עם אשתו לילי, אותה נשא בלונדון, ועם בתו אמירה. אך בזאת לא נסתיימו גודדיו: המגבית החליטה לשלחו למסע הרצאות במקום בו טרם ביקר לפני-כן. מרחיבת האופקים החדשה: דרום-אמריקה, מקום שם היה אביו של הלמן מתרים ראשי משך שנים רבות.

רפואה

דרושים: מוצצי דם

אמונה תפלה, המקובלת בארצות נחשלות עד היום הזה, רואה בעלוקה את רוחו הרעה של ברימין, העוזבת מדי לילה את גוייתו בקבר, על-מנת למצוץ את דמם של אנשים חיים ולחמם בו את הגוייה הקרה. רק נעיר צת מקל דרך הגוייה יכולה לשים קץ, לפי אותה אמונה, להשתוללות המוצצנית של הרוח בצורת עלוקה.

יותר רצינית מן האמונה היא דעתם העיקולה של רופאים וחובשים, המעריכה את תכונתה מוצצת הדם של העלוקה. במקום לי הוציא עודפי דם מגוף חולה, הסובל מלחץ דם גבוה, שפך דם פנימי או סרטומבוזה (התקרשות דם בשיריים), בעזרת מזרק, מוטב להוציאם בעזרת פיה בעל השיניים הכלביות של העלוקה. בניגוד למזרק, מוציאה העלוקה את הדם לא רק מעורקים ראשיים, כי אם גם מעורקים צדדיים. היתרון: הדם המיותר מתחדש בעורק ראשי תוך שבוע שבועיים, בי עורק צדדי רק כעבור שלושה ארבעה חודשים. יתרון נוסף לעלוקה, כתוצאה מהפרשה חמימת מיוחדת: החדרת הירודין לגוף האדם שדמו נמצא. הירודין מבטיח את המסת היסיד בעורקים, מקל בכך על מרוץ הדם.

דמשק, סופיה, הירקון. שש עד שתיים עשרה העלוקות הדרושות לכל טיפול, בהתיאם לחומרת המקרה, עושות את מלאכתן תוך חצי עד שלושת רבעי שעה, כשכל אחת מהן

שמעון אבירן צועד להגברת הלום*

לקול הנגרה, מלים שקטות

יחס לא-רוחני. כעבור שנה נוספת הגיע תורו של הכמעט-צבר להרחיב את אופקיו בשנית, לגלות את העולם החדש. במקום לימודים זה פגש את ידידו-משכבר-הימים הלמן, בעל עמדת מפתח במגבית היהודית המאוחדת. גלבלום, כעורכו שוקן, היה חסיד המגבית, מתנגד מלוח העצמאות.

אך יחסיו של גלבלום עם המגבית לא היו רוחניים גרידא: שעה שהמשיך לעסוק בתפקידו הקודם ככתב הארץ, שעבורה היה מקבל 400 דולר לחודש (בתוספת הוצאות),

803, שהחליט להפכו לעיתונאי של ממש. אחר כידת מאמרים מועזות על הנוער הע"ז זוב בתל-אביב, החליט שוקן כי גם על גלבלום חלה השקפתו, לפיה חייב כל צבר (או כמעט-צבר) לראות את העולם על-מנת להרחיב את אופקו. הוא שיגר את גלבלום, בשנת 1945, ללונדון, כשליח העיתון.

כשתור ארצה, אחרי שנה וחצי, היה כבר גלבלום מפורסם בכתיבתו החריפה, שלפעמים פיתה חסרה ביסוס מספיק. שמו חזר להתבלט על דפי הארץ, כשפירסם סידרה, שגינתה את יוצאי מארוק, בשם חודש ימים הייתי עולה חדש (1949).

בין שני ילדי נגבה הנושאים לפידים,

הכנסת

חינוך עברי

מלך יוון מחיך לשקיקת הנפרקים מאניה אמריקאית... חיילי החופש בקוריה עומדים על משמר הדימוקרטית... מעשה זווטה אחרון של הקומוניסטים... הנשיא אייזנהאואר מנשק חברה לספסל הלימודים... אייך מחיך!... אייך משתעשע!... אייך מפהק!... אייך מתעשש!...

כל חובב סרטים שאל את עצמו לא פעם. בחשכת אולם הקולנוע, מדוע נגזר עליו לראות יומנים כאלה, המראים תמיד רק צד אחד של הדולאר. הוא לא ידע את הסיבה: יצירות פאר אלה הן יומניות עמומה של ה' ממשלה האמריקאית, הנמסרים חנים לבתי הקולנוע, בהסחאה של יומן מסרו ופוקס מוביטון. עד כה ראה מהדורה המיועדת ל' תורכיה, יוון וישראל. בקרוב יצטרך לחזות במהדורה צרפתית, בה יחייך ראש ממשלת צרפת (של אותו רגע) לצעירות אמריקאיות בבגדיים הנפרקות ממסוס אמריקאי.

הצופים לא גילו. בעלי בתי הקולנוע, היוצעים להעריך תרומת חנם, לא התלהבו מעולם להתליפה ביומן ישראלי. כי כל יומן ישראלי עולה 2400 ל"י, ואם יוצג בכל 120 בתי הקולנוע הישראליים, תעלה הצגתו במחיר מוצע 20 ל"י לשבוע.

כדי לעזור קצת להתלהבותם של בעלי בתי הקולנוע, העבירה הכנסת בשבוע שעבר לחוקה הצעת חוק שיכריח למעשה כל קולנוע בארץ להציג יומן מקומי. למחרת היום פרצו הבעלים — וגם כמה עיתונים — בצערת חמס: כיצד אפשר להכריח את הקהל לראות יומנים בעלי רמה כה נמוכה?

הצופים לא גילו את הסיבה האמיתית לליקוי היומנים: מאחר שאין ניתנת להם שום תמיכה ממשלתית, נאלצים הם ממן את עצמם עד ל-50% בעזרת תשלומים מצד נושאי היומן, דבר המכריחם להציג למעשה גם מודעות מוסחת. הנחת אבן

כזה אלה קאנר

כמו בסיפורי אגדות...

הפינה למוסר לכלבים יתומים אינה נכללת ביומן מפני שנתן אקסלרוד, מנהל יומן כרמל הממושקף, חושב שהדבר חשוב כל כך, אלא מפני שבלי תשלום מצד אפוסטרופי הכלבים לא יוכל לצלם גם את המאורעות החיוניים.

אמר השבוע אקסלרוד, שהחל לצלם יומנים בארץ עוד לפני 25 שנה: "אפילו בשחיין

למעשה תעלה ההצגה בתל-אביב עד ל-150 ל"י בשבוע הראשון, והמחיר ירד עד לסכומים פשוטים כעבור ארבעה-חמשה חודשים. כל יומן מודפס בחמישה העתקים בלבד.

ובצרפת אין היומנים יכולים לקיים את עצמם בלי תמיכה. אם יכריחו את בעלי בתי הקולנוע לכנס את עיקר ההוצאות, נוכל לשפר את הרבה."

את הקהל עצמו לא שאל איש בחינה. דעתו מתבססת בהגבתו החד-משמעית בקול נוע: אם כבר נגזר עליו לראות משהו מחיך, משתעל ומגהק, מוטב שיהיה זה נשיא ישראל, המחיך עברית, מאשר נשיא ארצות-הברית, המשתעל בלועזית.

המצאות

פרצופים בלתי-מרוצים

"השומרים הטובים ביותר הם הגנבים הגדולים ביותר." השבוע השתלל שוטר, בעל שפם עבות, להוכיח שגם ההיפך הוא הנכון: הוא נכנס למכונית שחורה קטנה, שעמדה במגרש החנייה של דן ליד הצטלבות רחוב ארלוזורוב ודרך נתניה, ניסה לגנוב אותה. הוא לא הצליח. ברגע שלחץ על כפתור המתנע, ציפתה לו אכזבה: צופר המכונית החל צופר בקול רם, בהפסקות קבועות. השוטר עיוה את פניו, יצא מהמכונית לקול ליגלוגם של חבריו, הבטיח הצלחה גדולה יותר בגסיון נוסף.

היה זה המבחן שערכה חברת אל"ג עבור המשטרה לבדיקת מכשיר חדש, בשם אל"געת, שהופעל על-ידי ז'אק לוי, אחד מבעלי החבר'ה. המטרה: להקשות על גניבת מכוניות, ש-500 מהן הוספו ביוני אלמונים משך השנה שעברה, על ידי סידור חשמלי מיוחד, שיפ' עיל את צופר האזהרה בכל פעם שאדם זר ינסה לפתוח את דלתות המכונית, את מכסה המנוע, או ללחוץ על כפתור המתנע.

עבור מכוניות דיפלומטים התקינה החברה מכשיר מיוחד, רגיש עוד יותר: הצופר יופעל בכל פעם שמישהו יגע במכונית. הסבה: מכוניות הסגל הדיפלומטי צוללות להיות קרוב להתנקשות, לא רק לגניבה. קהל גדול של עובדים ושבים הצטופף סביב הניסוי, הביט בהתעניינות. רק כשה פרצופים בתוכו נראו בלתי מרוצים בהחלט.

רכי חיים

סינדרלה במאה ה-20

המעצורים חרקו ומכונית גדולה ושחורה, בעלת מספר זרי, נעצרה בשריקה חזרי-מטר לפני נערה בלונדית דקה, שענייה הכחולות היו מלאות פחד. מן המכונית קפץ החוצה אדם צעיר, לבוש חליפה אפורה אלגנטית, ביקש אלפי סליחות בעברית ואנגלי בלתי לוח. הסליחות ניתנו. הנערה אמרה שבפעם היתה זו אשמתה שלה. היא מיהרה ולא שמה לב. האיש הצעיר הציע לפתור את בעיית המהירות, להובילה למחוז חפצה במ' כוננית. השניים עשו הכרה: פרד ויטרפלד, אלה קאנר, נעים מאוד.

ב-22 שנות חייה הספיקה אלה לצבור נסיון חיים שהיה די גם למאה שנה. מגיל צעיר ביותר ידעה כבר שאין להאמין בסרי פורי האגדות, בהן מופיעות קוסמות ופוח'רות במקליסקמים את כל הבעיות. המכשפה הרוכבת על מטאטא נראתה לה כטיפוס מצי' אותי יותר. בת 12 היתה כשאיבדה את הוריה בפולין. ידידים נתנו לה מקלט מאימת הגאזים, אשר לא חשדו בבלונדית כחולת-העניים, בעלת האף הכפתורי, שהיא יהודיה. עם תום המלחמה, שעה שהחלה על פני אירופה נידת העמים הגדולה, החליטה אלה לעלות לישראל. הצטרפה לקבוצת חולתא. בו עבדה ולמדה משך שנתיים.

כשנקראה לשרות, העדיפה אלה לשרת במשטרה, כפקידה במטה החיפאי, קבלה עם שיחוריה עבודת פקידות בחיפה. לפרד ויטרפלד, בן למשפחה יהודית אמרי-קאית דתית ואחד מבעלי מפעל ארטיק, היו מעצורים חזקים פחות מאשר למכוניות: לאחר היכרות קצרה ביקש, וקיבל, את ידה של אלה.

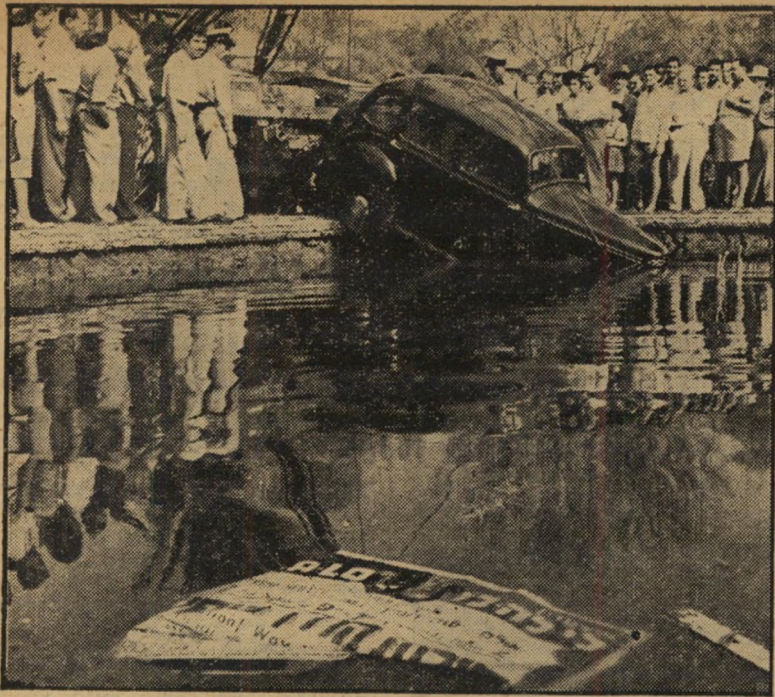
עם נישואיה במועדון התעשיית בתל-אביב, ערב צאתה לירח-דבש באירופה ובארצות הברית, החלה אלה עושה את חשבון נפשה: אולי בכל זאת יש משהו באגדות.

פנעים

הפרושה והירח

על המדרכה שליד בית משפט השלום עמדה קבוצה של אנשים צעירים, בתוכם אשה אחת מבוגרת יותר, שהסתכלה באכ' זבה כיצד נכנסו למכונית שיטורי, בסיוע

88 • מהן לא נמצאו עדיין, ביניהן: הגיפ'ת 6027, של מערכת העולם הזה.

מכוניתו של משה ואדין נמשית מבריקת דיונגוף"

...מד'מזל בלוח השעונים

לשוארץ, נוסף על כך, משפט פרטי קטן משלהם.

תאונות

יום של מזל

ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משית'הו.

(שמות, ב' י"א).

כשמשתה המשטרה את מכוניתו של הר' אמרגן משה (ל"ה-לו) ואלין, מן הברכה ברחוב דיונגוף, הופתעו חוקריה למצוא מוזה על לוח השעונים, ליד מדי-המהירות. ואלין, בעל התסרוקת החלקה לאחור, הידוע כחובב לא-דיוקאק משקאות המכילים מים, הסביר בעליונות: "זה הוא מדהמזל שלי!"

לפני שנים רבות, בהיותו בוינה, פגש ואלין את כוכב הקולנוע היהודי צ'אקה צ'אקל, הבחין שבמכוניתו קבועה מוזה. הרעיון מצא חן בעיני ואלין, הוא החליט שאם תהיה לו אי פעם מכונית, יעשה גם הוא כך. "עד כה היא שמרה עלי בסדר גמור", הצהיר ואלין, "אך הפעם קרה הדבר ביום ששי, ב-13 לחודש. זהו יום של מזל!"

אשר למקרה עצמו, סיפר ואלין שבשעה שעלה על המדרכה המקיפה את הככר, החלו נוסעיו, כמה משחקני התוכנית החדשה של ליל-הלה, זחירות הדרך בתיקון, לצעוק: "לאן אתה נוסע?" הוא התבלבל לרגע, לחץ בכוח על דוושת הגאז, במקום על המעצורים. המכונית הסתערה על גדר הברזל שסביב המדשאה, התגברה עליה וקפצה המימה, שקעה בו לאטה כמעט עד לגג.

שלא כמו משה רבנו, לא באה נסיכה מצריה למשוחו מן היאור. ואלין וחבריו יצאו מן המים לבדם, חזרו כדי לכבות את האורות שנשארו דולקים.

אמר ואלין הו לוי: "לו טבעתי, לא היה זה הוגן כלפי' נושים שלי!"

חינוך

שטח ההפקר

בגבול הישראלי-ירדני שררה מתיחות בלתי פוסקת. מדי בוקר התחוללו תקריות חדשות,

• צלם העולם הזה הצליח להנציה בתמו' נתו את הפלאקאט של זחירות, הדרך בתיקון! שצף על פני המים המכוסים שמן.

הארץ

אם אתה רוצה להתחתן עם רוקי, בן 33, גבוה, מסורר ובעל דירה (מודעה ב' מעריב).

ישראל רביש, תל-אביב
אבל מי ילבש את המכנסיים בבית? העד סיפר כי למד מוסיקולוגיה, שפות, ספרות ופילוסופיה (דבר).

אליעזר גרונדמן, צה"ל
השכלה שחורה.

הקבר המשותף של לנין וסטאלין נפתח שוב לקהל (חדשות בקול ישראל).

רחל ג', תל-אביב
הכנסת-אורחים סוציאליסטית.

כשנוכחה המפלגה הרפובליקאית לדעת כי סר חינו מלפני ההמונים, ומפלגה גדולה צפויה לה בבחירות הבאות (העולם הזה 838) החליטה שיש לעשות משהו. היא ביקשה הצלחה מהירה, אך לא יכלה לסמוך על דיפלומטים וחייילים. אלה היו עסוקים בחזיתות בלתי מבטיחות. לכן קראה לשרות את הגזע היחיד בארצות הברית, השורץ ומוכן לכל קריאה: חבורת הקומוניסטים לשעבר, שהפכו את בגידתם בעברם למקצוע מכובד ומכניס.

בעזרת אחד מאלה הודיע התובע הכללי של אייך, בשיתוף עם פומבית על כוס שמפן, שהארי טרומן העלה בשעתו יהודי בשם וייט לעזמת מפתח במשרד האוצר, למרות שהבולשת מסרה לו רשמית שהלה קרימוניסט. המסקנה הייתה ברורה: מוטב של טון של מליונרים, מאשר נשיא המעלה קומריניסטים לשלטון.

התובע לא ביקש אלא לידות אבן קטנה בראשו של הנשיא לשעבר, במקום זה פגעה האבן בכוחות דבורים.

למחרת היום הודרה הועדה לפעולות בלתי אמריקאיות של הקונגרס להזמין את טרומן להעיר. וועדה זו, המורכבת מכמה דבורים מובטלות המבקשות דבש בכותרות העיתונים, ביקשה כזמן סנסיצה כה מתוקה. אולם טרומן, לוחם וחתיק, לא נבהל מן העקיצה. הודיע הוא: אין הוא חייב להופיע. כראש הרשות המבצעת לשעבר, אין הוא חייב לתת דו"ח על מעשיו לרשות המחוקקת. המחוקקת.

שולית הקופס. אם קיווה התובע להחזיק אחריו כל זה בבית הלבן בטפיחה ידידותית על השכם ובברכות "כה לחי", איכזב מרה. במקום החיוך המפורסם של אייך, קיבל את פניו מבט קודר. אייך לא שם לב לדבש המפלגתי, פחד פחד-מחמת מפני הדבורים הטרדניים.

אם יצליח הקונגרס להכניע את טרומן, הרי יפגע פגיעה רבתי בסמכותו של ה"ישיא". כל זה היה טוב ויפה — לו היה הנשיא דמוקרטי. אולם במקרה, הנשיא הנוכחי הוא רפובליקאי. לכן תהיה התוצאה הגאווית של נאום התובע לפגוע קודם כל בבוס שלו. אייך נאלץ לחוש לעזרת טרומן. היה זה הדבר האחרון שהוא היה מעוניין בו — ביחוד ערב עונה חדשה של בחירות. התובע המסכן מצא את עצמו לפתע במצבו של שולית הקופס, שקרא למטאטא ולא ידע איך להיפטר ממנו.

התזמורת השמימה את הצליל האחרון של אגס הברבורים לצייקובסקי. המסך ירד על להקת באלרינות צהורות-לבוש, כשבמרכזן נמצאת מרגוט פונטיין, הפרימה-באלרינה של להקת הסולרס וולס בלונדון, הועלה שוב עם תשואותיו הסוערות של הקהל, שחלק בדרך זו את המחמאה הנכספת ביותר לרקדנית. מרגוט פונטיין קידה פעמים אחדות, קבלה בחיוך את זרי הפרחים שהועלו לה על הבמה.

אל מאחורי הקלעים נדחקה, כשהיא נעזרת במרפקיה, נערה נמוכת קומה ושחורת שער, שנמצאה באביב ה-18 לחייה. "מיס פונטיין, האוכל לקבל אוטוגרף?" שאלה ביראת כבוד. מיס פונטיין התכוננה בשאלת, הייתה חיוך חביב, אמרה: "את חדאי רקדנית".

היתה זו אחת החזיות הנעימות ביותר שעברו על זורה גילבר (שער העולם הזה 654) התלאבית, אחייניתה וחיבתה של מיא ארבוטובה. זורה משתלמת בבאלט אצל אחת הגדולות במורות המחול הקלאסי, מריה רמברט. מאז בואה ללונדון, לפני חודשים אחדים, היתה זורה שחורת העין, בעלת הגוף החטוב להפליא וצוואר הברבור, לאחת מתלמידותיה האהובות ביותר של מדם רמברט.

...זורה גילבר ונעמי בן-ארי (אף היא תלמידתה של ארבוטובה), מצליחות מאוד... בעיקר זורה, אותה אומנת להפליא... היא יפה מאד — תהיה רקדנית טובה". כתבה רמברט למיא ארבוטובה, באלרינה בעבר, בע"ל אולפן לבאבילס קלאסי מה 10 שנים.

לריקוד אציה, מזחמה קשה. אני מטפחת עכשיו מחזור שני של רקדנים, אמרה מיא, גבוהה הקומה וחלקת התיסרוקת. "וכשהם גומרים, אין להם מה לעשות כאן בארץ. עדיין לא למדו להעריך ולאהוב את הבאלט הקלאסי. אין כמעט כל אפשרות לרקדן או רקדנית להופיע בארץ, בגלל העדר במות מתאימות ולהקות מקצועיות, פרט, אולי, לאופרה וכעת גם דורגים".

לדבריה, היה המצב גרוע הרבה יותר, השתפר מעט עם בואם של סרטים הוליוודיים רבים על באלט ובאלרינות. היא לחי מה קשות להחזיר את הריקוד האציל לרגלי בנות הארץ, תננה הופעות מספר עם להקתה, ללא כל תמיכה כספית או מוסרית, הוכרחה לשלם להבימה 600 ל"ל לערב עבור האולם. ילדים מוכשרים, אך דלי אמצעים שלא יכלו לשלם את שכר הלימוד, קיבלו אצלה סטיינדיות. "אם אדרוש שכר לימוד גבוה", התבטאה, "לא יהיו לי הרבה תלמידים".

רקדנית זורה גילבר

"אין להם מה לעשות בארץ..."

ראלית הקטנה, שתמונתה עשתה עליה רושם. **קצת קלאסי, קצת מודרני.** קרובה יותר אל גיון קראפורד נמצאת בת דודתה של זורה, ברוריה אביעור, המשתלמת ב"קולג' הידוע לאמנות ג'וליארד בניו-יורק. ברוריה, חומר השער והשובבה, היא הניגוד הגמור לזורה, אתה החלה את לימודי הבא"ל אצל דודתן לפני 10 שנים. "זורה כאילו נולדה בשביל הבאלט הקלאסי, היא עדינה ולירית, ברוריה, לעומת זאת, היא עזיזה ושובבה, כמו נע"ה, אומר עליהן דודן, הומר יוסף גולנד, בעלה של ארבוטובה.

בעוד שזורה רואה את ייעודה רק בבאלט הקלאסי, מתענינת ברוריה, בת גילה, גם במחול המודרני, בכוריאוגרפיה ובציור. היא שואפת להיות גם מבקרת תיאטרלית של הבאלט, נמנית על הטובות שבחניכי הקולג', המתכוונן להעניק לה סטיפנדיה. כשאנה רורקת, היא לומדת גם ספרות ומוסיקה. "התינוק הקלאסי שקיבלתי אצלך", כתבה לדודתה "הוא בסיס מצויין גם לריקוד המודרני".

פולי ברנר ווארסון וזם. למשה לזורה, יליד טבריה, בן להורים מסוגים, לא היתה דודה רקדנית. הוא היה פרא קטן כאשר הובא אל ארבוטובה, לאחר ששמעה מפי החשמלאי שלה: "בשכונת מחלול יש ילד אחד שרוקד לפני האוסטרלים ופשוט משגע אותם". אחרי שביקשה ראותו, בא משה השחרחר בן ה-12 אל ארבוטובה, ביקש להיות נוכח בשיעור אחת. הוא נשאר חמש שעות, עקב אחרי כל תנועה בעיניו הגדולות והשחורות. מאותו יום נעשה חניך בלהקה, הפך להיות הרקדן הטוב ביותר בה, ובן כשנסעו לפני שנה גולנד ואשתו לפריז, סידרו למשה הופעת ריקוד בקברט חביב, כדי שיוכל להרוויח בדרך זו את שכר לימודיו. אחרי הופעות אחדות זכה משה בן ה-22 להצלחה בין באי המועדון. אחד מהם הציע לו עבודה בפולי ברנר. משה כמעט חתם, דחה את החלטתו לימים מספר. יום אחד נודע לו כי אמרגן שהיה עסוק בחי פוש רקדן ללהקת רולאן פטי, עומד לבוא להצגתו. האמרגן בא, ראה והזמין את משה אל פטי.

לאושר גדול מזה לא יכול היה לקות. להקתו של פטי נחשבת כאחת הגדולות בעולם, הופיעה גם בין השאר בסרטים מספר, שהאחרון בהם היה הנס כריסטיאן אנדרסן. הוא רקד לפני המאסטר, ששאל אותו: "אצל איזה מורים למדת?" משה השיב: "היתה לי מורה טובה", פסק פטי, התחמי. כעבור שלושה ימים כבר הופיע על הבמה. משה, הכותב למורתו ולבעלה, אליהם הוא קשור מאוד, מכתבים המשתרעים על 10 עמודים והמתארים את מעשיו, את האנשים שפגש ואת תוכניותיו, סיפר על פגישה שהיתה בינו ובין הכוכב הבמאי אורסון וולף. המביים עתה באלט בו יופיע גם משה. "כששמע שאני מישראל, התחיל להתעניין בי", כתב. הלהקה תערוך סיבובים בעולם, תופיע בצפון-אפריקה, ארצות סקנדינביה ואמריקה, שם תופיע בסרט הוליוודי. משה נימנה על הקבוצה שתשתתף בסרט.

לרקדן באלט קל הרבה יותר מאשר לרקדנית, כי רקדנים-גברים הם מעטים, בעוד שהמחול הלבן שוקק נערות, עבורן רצופה הדרך לתהילה גויות לבושות. מלמלה-לבנה, אבל אין דבר, אני סומכת עליהן, אמרה המורה על תלמידותיה.

רקדנית ברוריה אביעור

...גויות במלמלה לבנה...

רקדנים גילבר וזורה

הדרך לתהילה רצופה...

הוא שתק ואנוכי הוספתי לדבר: „האם חושב לסיים את הענין בינינו, או שהנך חושב להשאירו כמות שהוא?”

„אין לי כנאי עתה, וגם אילו היה לי פנאי לא היית מקדיש אותו עבורך” השיבוני אבי בספק לעצם ספק רוגז.

הפעם נשתתקתי והוא פתח לפתע בדברי תוכחה, כשענינו מתיזות רשפים: „האם הנך חושב לרשת אותי בעודי בחיים?”

„חל לה”, עניתי לו נכלם במקצת, „רוצה אני שתאריך ימים עד למאה ועשרים שנה, רצוני ממך הוא אך ורק שתצאירי בש” בועה בבית המשפט כי אני הנני בנך ואין לי אב אחר מבל” עדיך. „נשתתקתי לרגע, ומשלא ענה לי, המשכתי לדבר עזי בדברים קשים: „אבא! דע לך כי חל נלחמתי למען אוכל לברוא את פניך, והדבר עלה בקשיים רבים. דע לך, איפוא, כי עתה אלחם בעקשנות רבה בכל הדברים המונעים ממך לה” כיר בי כנכנך, ואת הצהרתך אשיג, אף אם יעלה לי הדבר בדמי”.

אבי שפך עלי קיתון של חרפות וגידופים שכמעט והוציאוני מכלי, אך רסנתי את כעסי ושתקתי. אמרתי לאבי שעלי לגשת עתה לבית ההסתדרות ועוד אשוב הערב לדבר אתו. הוא לא השיב לי דבר ואנכי יצאתי אל הרחוב.

נוכחתי, שבכל שיטותי שנהגתי בהן עד עכשיו, אעלה חרס בידי, עקב קשי עורפו של אבי. החלטתי איפוא להשיג את מטרותי בכוח הנשק. אל נכון, התכונתי לבוא אליו עם נשק מוצנע, ולדרוש ממנו לגשת עמי אל הרבנות הראשית, כדי לברר את אותה הפרשה שרצינו לברר אצל הרב ישעיה. במק” דה שיסרב אבי לעשות צעד זה, היה בתכונתי לאיים עליו למראית-עין בכוח הנשק, ולהוציא מפיו אחת משתי ההבטות: או שיבטיחני כי יצהיר בשבועה בבית-המשפט כי אני הנני בני יוצא חלציו, או שיבטיחני להשיב לי את כספי שמסרתי תי לידי אשתו בהיותי בביתו. היתה זו, לדעתי, הדרך הנאה והבדוקה להשגת מטרותי אלה, לא היה לי כל ברירה אחרת.

„ידיתי באבי” הודיתי במשטרה

השנתי איפוא מאחד מידידי אקדח תופי טעון, הסמנתי בח” גורת מכנסי ונגשתי בפעם הרביעית לבית אבי. השעה היתה שבע ומחצה לפנות ערב, ואפילת הלילה כבר השתררה בחוץ. נכנסתי לבית אבי ומצאתיו בחדר המדרגות עם גיסי וכמה מי אחי. לפני ביצוע תוכניתי רציתי לשוחח עם אבי החורגתי ול” השפיע עליה שתדבר על לבו של אבי ותרככו במקצת בטרם אשוחח אמו, מאחר שה”א שלטה באבי ובכל בני הבית ואיש לא העז להמרות את פיה. פתחתי איפוא את פי ושאלתי את אבי היכן אמי החורגת. מן הסתם ירד אבי לסוף כוחתי ובי” כר לשוחח אתי לפני שאקדים ואדבר תחילה עם אמי החורגת.

„בוא, נצא החוצה ונדבר שם”, אמר אבי. משראיתי שאבי מגלה רצון לשוחח עמי, נפתח בלבי פתח תקוה, וכל תוכניתי היתה לאל. בשמחה יצאתי אתו אל הגן והתיישבתי לידו על אחד הספסלים. אבי פתח לדבר בשטף ואמר לי: „עקב, לא רצוי הדבר שכל האנשים ידעו את מה שאירע בזמנו ביני ובינך אמך. זו הסיבה שאני מעוניין לגלות לך דבר על העניין”.

צפיתי לשמוע מפיו דברים חיוביים יותר. צפיתי שיגלה לי לפחות את מה שאירע באמת בינו לבין אמי ואדע מדוע ית” נכר אלי כך, אך משראיתי בהיפוך הלא נכסעתי והשבתי לו: „אבא, לדידי לא איכפת לי את אשר יאמרו הבריות, כי אתה הפצת כבר את כל אשר לא היה צריך להפיץ, כך שהס” כנתי זה מכבר לפספוסיהם הגלענים של הבריות. נוסף על כך, אבא, בטוח אני כי כל אשר הפיצות בין הבריות שקר וכזב הוא. כי היטב חקרתי בדבר ונוכחתי שאתה ורק אתה הנך אבי היחיד”.

אבי עמד על רגליו והחל לצחוק לעברי בקול רם, ולאחר אמר לי בלשון עילגים: „עשה איפוא את מה שיש בידך ל” עשות” והחל לנוע בכיוון הבית כשאני מודגב אחריי אובד עצות. משעברנו כמה פסיעות נעצרתי לפתע וקראתי לעברו בקול יאוש: „אבא, מוטב יהיה אם תימלך בדעתך ותמלא את מבוקשי”. אבי סובב על עקביו והטיח בפני באותו קול מלא לעג אשר היה בעוכרי זה עידן ועידנים: „לך ושאל את אמך הזונה, מאיזה שוק עבדים הביאה אותך”.

דבריו הממוני כרעם ביום קץ. דמעות דם שמו מתקן לג” רוני מחמת העלבון הצורב. קולו גיסר עדיין באוזני כשרא” תיו מפסיע לאטו לכיוון הבית. עיני נקרו לרווחה בשלחי אח” ריו את מבטי כשידי נשלחה מאליה אל קת האקדח הטעון. חשתי שאני נתקף באותה התקפת עצבים הנושנה, ראשי היה כבד עלי מנשוא וסחרחרות חזקה אחזה את כל גופי. לא ידעתי מה קרה לי.

יריות מספר החרישו את אוני, והגופה הצונחת באפלה נטלה ממני את כל חושי.

לא ידעתי אם עברה דקה או שנה תמימה. על כל פנים, הת” עוררתי כמתוך סיוט ארוך ומזועזע בתחתן-המשטרה, בשעה שמסרתי את האקדח לסמל. רק ברגע שפלט פי את המילים: „ידיתי באבי” ידעתי כי הרגתי באמת ובתמים. מסרתי בח” קירת המשטרה את כל אשר זכרתי מתוך חלום הזוועות ועד עתה חי אני מתוך הנחה כי לא אני בצעתי את המעשה, אלא כוח זר עשהו.

לכל מכתב, הנושא שם וכתובת מלאים, יש לצרף תשלום סמלי של 500 פרוטה בבולים. על המעטפה יש לציין: מערכת העולם הזה, ת. ד. 136, תל אביב, עבור רות.

לא אמנה את סגולותי ומגרעותי בלון ב”50 מלה. אני בן 21, סטודנט ירושלמי, שונא קיצור — כולל חברות נצרה, מכ” בים קצרים. אינני אוהב הפרוות ובכל זאת עוסק בעתונאות. אסרב להתכתב רק עם צבועה, נאוותנית, סנובית, מחפשת בעל דהוף, ציירת או מוסיקאית שתראה לה” כני לאשר אינני, אני רוצה בירידה שא” כל למצוא במכתביה ענין.

839/54

בחורה ירושלמית בת 18 שאינה רוצה לתת פרסום לתכונותיה, קלסטר פניה או גופה — מעונינת להתכתב עם בחור ירד” שלמי בניל 19—20 הלומר באוניברסיטה. על כל נושא מלבר פוליטיקה.

839/55

אני בחורה בת 23, מעונינת להתכתב עם בחור בן 20—25 לערך, צבר, בעל שכל ישר, נבון, יפה מראה ואמין לב על כל ח”ל בצה”ל, הנומר את שרותו, כבן 30, נושא בריו של עולם.

839/56

שיש לו ילד נחמד בניל 7, דירה נאה, השכלה מתאימה וכו’ מבקש לשקם את חיו מחדש בעזרת המכתב עם מישהי המענינת אף היא לצאת מחיי בדידות.

839/57

איזו בת עד יל 17, משכילה וחיתנית מעונינת להתכתב על כל נושא הרצוי לה ולחזור בחור משכיל, נאה ובעל דעות ע” מאיות? לחיפפות — זכות עדיפות.

839/58

הנני נער בן 17, נבון, רצוני להתכתב על כל נושא שהוא, עם בת המתאימה ל” גילי.

839/59

בחור בן 22 וחצי מעונין להתכתב עם נערה שנוכח עם עקבים לא למעלה מ” 1.70 מ’ מתמצא ברוב הנושאים, אוהב ל” התחבב. בעל נטיות לציור, מחבב מוסיקה מוררית וקלאסית, אוהב לבקר בהצגות תיאטרון.

839/60

חבר קיבוץ, יליד גרמניה, בניל 38, דתי ליברלי, בעל השכלה תיכונית, מבקש ל” הכיר בחורה נאה בניל 25—33.

839/61

בחור צעיר ומשכיל בניל 19, המשרת עתה בצה”ל, מעונין להתכתב ולהכיר נע” רה צעירה וחמודה. נושאים להתכתבות לא משנים.

839/62

ברצוני להתכתב עם נערה השולטת היטב בכשה, על נושאים שונים. אני בן 22, בעל הופעה נאה, ומחפש חי משפחה שק” טים.

839/63

בחור בן 25, מעונין להתכתב עם בחורה ירושלמית נאה, בניל 19—22, על נושאים שונים.

839/64

אני מבקש להכיר בחורה מבוגרת, יפה, בעלת נורה טובה ובעלת טעם טוב של” דין להשאיר לחוות דעת אישית. ברצוני רות מעלות אלה לא רואה בריקודים סלונים ומעשי חידודים למיניהם את ה” אפשרות היחידה לבלות את הזמן עד ה” חתונה. אני תל”אביב בן 23, ולדתי הרבה נשים מענין. אני אוהב מוסיקה

839/65

בת 22, דתית, יפה, משכילה, מעונינת להתכתב עם צעיר דתי על אמנות בכלל וספרות בפרט.

839/66

הנני סטודנטית בת 22, חיונית ובעלת אופי, את תכונותי האישיות והנשיות אצי” דין להשאיר לחוות דעת אישית. ברצוני להתכתב עם סטודנט, או סטודנט לשע” בר, בניל 25—28 לערך, טוב לב, חברותי ובעל הופעה (הכונה אינה לשפם מהודר או לפרצות בכת” רציני ומעמיק אך ה” ידע נם לחייו

839/67

אנחנו שתי חברות בנות 17, צבריות, לומדות במחלקה שמיתית של בית ספר תיכון בתל”אביב, בעלות מרץ, רציניות, אך אוהבות „לעשות שמח” „בזמן ה” מתאים. מעונינות להתכתב (ויותר „אז” חר אף להשגשג) עם בחורים בני 20—22, רצוי צברים בעלי הומור, על שטחים שונים בחיינו היוממיים, מוסיקה וספרות.

839/68

התחרות הארצית מטעם „העולם הזה” על התואר

אלוף האכילה 1953

תקיים ביום חמישי זה, 19.11.53, בשעה 19.00 בדיוק, בקפה כנרת, רחוב אלנבי 13, תל-אביב.

משתתפי התחרות חייבים להופיע בשעה 17.00 במערכת העולם הזה לשם בדיקה רפואית מוקדמת. השופטים, צלמי הקולנוע והעתונאים שקיבלו הזמנה בכתב מתבקשים להיות במקום חצי שעה לפני התחרות. מאחר שהמקום מוגבל ביותר, לא תהיה כל אפשרות של כניסה לאולם התחרות, אלא על פי הזמנה שיש לרכשה מראש בקפה כנרת.

הכונן

- למרוץ המוצרים (עם מגשים, בקבוקים וכוסות) שיוערך בחודש הבא בתל-אביב, בחסות מערכת „העולם הזה”.
- למרוץ-אופניים ארצי, למבוגרים וצעירים, שיתקיים בראשית השנה הבאה, מטעם מערכת „העולם הזה”.

אנו גאים להודיע על פתיחת

„המכון לחטוב הגזרה” שמרי על גזרתך — ליופי ובריאות

- ללא תרגילים מעייפים או דיאטה מזיקה
- שיטות אמריקאיות חדישות • עסוייד
- 6 מכונות אמריקאיות חדישות ביותר.

הפירי בליטות-שומן מבערות במהירות

אחריות להצלחה

הנך מוזמן לסור אלינו לאגליוה של גופך ללא כל התחייבות תל-אביב, „סלון זהבה” רחוב רש”י 9

טיוול חנם באופנועים בית ספר לנהגות

רם

מודיע כי ביום 15.12.53 יפתח קורס מרוכז לנהגות באופנוע, ולמסימי הקורס יערך

טיוול חנם בארץ

פרטים והרשמה במשרד

בית-ספר רם

תל-אביב, רח” בול (מול מכבי האש)

„נשית-בקבוק” מהי?

זוהי נשפיה שאין בעל הבית חייב לשאת בכל הוצאותיה. כל אורח מביא עמו בקבוק וכך נוצר „בר” קולקטיבי להנעמת הנשף ולהעלאת המתח. „נשפית בקבוק” הופע בצור רה גאותה כשבידיך בקבוק הנושא את הסמל המהולל של „כרמל מזרחי” — ברנדי א. פ., חורמוט „זכרון” או היי”ש החדש „רויאל אוק” שט” עמו כטעם הקוניאק ובטוחנו כי רבים ישמחו לעשות היכרותו.

אל תוותר על השמחה

שגורם ספורט הצלום.

ההוצאה הקטנה בעד מצלמת פוטו ברנר תשתלם לך פי מאה ע”י הוכ” רוגות הבלתי נשכחים שלהם ערבים הצלומים שלך. תתיעץ ברחוב החלוץ 31, חיפה, טלפון 4137 עם

פוטו-ברנר

גם מפני הגשמים מגינים הסוככים מתוצרת

„הסוכך”

נוסד 1934

רחוב הרצל 89, תל-אביב, טלי 5473.

משרה-בוקר עד נייר-יורק

הוכיח את ביקורתו בתנ"ך אלוף הפלמ"ח יגאל אלון. כשנשאל במסיבת רעים לחני כיות שמו. כשמות כל חמשת בניו והבת האחת של ראובן יוסף פייקוביץ. נבחר גם השם יגאל מהתנ"ך. המקור: שם אחד מ12 המרגלים, אותם שלח משה לארץ — יגאל בן יוסף. למטה יששכר (במדבר, י"ג, ז'). סיפר ד"ר נחום גולדמן, יושב-ראש הסוכנות היהודית הדור-הלבוש, ערב טוסו מן הארץ: בארצות-הברית נתן, השנה, ראיון לכתב ל"ף, קיבל עבורו 2000 דולר (5000 ל"ף) כשכר-סופרים. לצורך תמונה אחת שנדפסה, צולם עלידי צלם השבועון הניו-יורקי (תפוצה: 3 מיליון) 60 פעם. שעה שארץ ב"י. ג"י. את הפסגה, על מנת להעבירם לשדה-בוקר, ארו גם בנו, עמס שירש מאביו את הסטור האופייני, את מזר הדותיו, נסע למסע-השתלמות בארצות-הברית.

מכיר ד זנאוף ער תימן

התנחם השחקן הצעיר יורם מטמור, אחרי הרפתתו בתפקיד ראשון על במת אהל במחזה הדגן הוא יורק: "אומנם, הפעם נתנו לי תפקיד קטן, אבל אין דבר, להצגה הבאה הבטיחו לי תפקיד יותר קטן". לא פחות מרומה מעצמה היתה שחקנית הקאמרי חנה (אחותי איילון) מרן, שעה שנראתה, השבוע עונדת צמיד זהב דקיק על רגלה הימנית. הסבירה חנה, בקולה המ" גרה: "אני חושבת שזה יפה" הוסיפה אחרי היהור: "אומנם, איני יכולה לראות את עצמי, אבל כשראיתי זאת על אחרים, זה מצא חן בעיני".

הצהירה חנה התימנית, שחקנית לילה-לו וגנבל (חול) אהרנר, שהיא תתפה בטבילה בבריכת כיכר דיונגוף, יחד עם הנמר האורח מוקס (ריקסה-הי) פרל מן, אשתו, האמרגן, משה (ג'רל-הי) דאלין ומכוניתו (ראה במדינה): "השיכ" שוך במים היה נעים מאד, אולם הציק לי חשש כבד". סיבת החשש (שנתבדה): "ל" מחרת עמדה חנה להקליט 5 שירי חנוכה לילדים, פחדה מפני הצטננות שתמנע ממנה לערוך את ההקלטה בזמן".

לקט שירי אדני פז של משרד תימן, שלום שבזי, ראה השבוע אור בבית-דפוס ירושלמי, שהוציא את הספר בתבנית צרה ומאורכת, מתאימה בדיוק לאורך בתי השיר, עם-למנת לשמור על צורת כתיבתם המקורית. ליתר שלמות אף הועתקו אלה מן השירים, שנכתבו ערבית-תימנית, לכתב עב"ר המסתיע בנקודות ותגים למסירת האר"ת הערבית.

* לצורכי השוואה: העולם הזה (838) ערך את הראיון ח"נט, צילם 25 תמונות.

הוליבוד

לרא מלים

דלתות נסגרו ונסתחו כרעש באולפן יונייטד ארטיסטס בהוליבוד, כשדרכן נכנסים ויוצאים סוכני פרסומת של כוכבות, המנסים להשיג עבודה למעבדותיהן.

"מצטער", אמר אחד מהם לנערה בלונדית, שעברה השחור ניכר כבר פה ושם, "אינך מתאימה".

הבמאי הארי פופקי, מביים הבאה, רצה לסרטו החדש הגנב בשחקנית שתפקידה יהיה להודיע את ריי מילנד הגבור הראשי. אולם התפקיד לא היה קל ביותר. סרט זה היה הסרט האילם הראשון אחרי עשרים וחמש שנות דיבור על הבד. תפקידה של הנערה היה להקסים את הגבור, מבלי להר" ציא גהה.

הדרך הסטנדרטית המקובלת של שחקניות בסרטים דרמטיים להפעיל את כשרונותיהן החיצוניים, היתה, עד עכשו, דיבור נמוך וגרונני, בעיניים עצומות למחצה, שפתיים מבריקות המחזיקות ביניהן סיגריה, לחישה צרודה, שירה בבאס נשי עמוק.

וזכור מוס: 2. הרשימה הארוכה והססגורית של מלכות המשיכה ההוליבודית לא הגיחה את דעתו של פופקי. "אני רוצה באחת שתתאר מין ללא מלים", אמר בעק" שנות, "וכל אלה לא הצלחנה לכך".

סוכן אחד נשאר בחדרו זמן למעלה מן הרגיל. הוא הוציא מתיקו תמונות אשה שחורת-שער וירוקת-עיני, בעלת גוף חטוב להפליא ובהרת גדולה על צווארה. "היא מוכרה לי, מי זו?" שאל בהתענינות. "זו ריטה גאם", השיב הסוכן.

פניה (וגופה) של ריטה הספיקו כבר להיות מוכרים לאנשים רבים. היא נחשבה כאחת השחקניות הטובות ביותר בטלביזיה, נק" ראה בשם "אולי גרונר של הטלביזיה", בגלל דמיונה לחנוס של מ. ג. מ.

ריטה בת ה-24 קבלה את התפקיד מיד. היא הצליחה להמחיש מין במבט ירוק אחד, יותר משחקניות אחרות בשלושה עמודי דיאלוגים. היא אפילו לא קיבלה את הוכות הבלתי-מעוררות של שחקנית יפה לנשיקות וחבוקים. את קסמיה היה עליה להפעיל עד מרחק מינימאלי של חמשה צעדים מן המסרה. אחר שזכתה בתואר נערת המין ללא מלים, השיבה ריטה היפה בקריצה רבת משמעות לשאלות עתונאית בגיל העמידה, כיצד היא ליחה לעשות זאת: "אני פשוט עצלה, אינני אוהבת לכבוז זמן על דיבורים".

סרטים

רספן. בתולה זקנה

מלכת אפריקה היא סירת קיטור ישנה הנושאת על סיפונה הישן ספן קשיש אוהב" גיין בשם צירי אולנט (המפרי בוגרט) ובתו

לה קשישה לא פחות, אוהבתיה בשם רות. אחותו של מיסיונר באפריקה המרכזית. היא מזדמנת לסירתו אחרי שהגרמנים הגירו במלחמת העולם הראשונה למקום, שרפו את הכפר וגרמו למות אחיה המיסיונר. צירי לי שהיה מביא להם את הדואר מרחם עליה ואוסף אותה.

תוך כדי נסיעה מגלה הבתולה המיסיונרית כי קיימים גורמים מסעירים ומרתקים יותר מאשר שירת מזמורי תהילים בכנסיה. הא מגלה כשרונות לחימה ואסטרטגיה. מ

כוכבת ריטה גאם פה ושם, עבר שחור

שכנעת את אולנט שיהפוך את קליפת האגוז שלו לסירת טורפדו, ישוט במורד הנהרות בעלי המערבולות ויטבע את אניית המלחמה הגרמנית.

אחר הרפתקות סוערות ומסמרות שער ב" מורדות הנהרות, מגלה רות כ הפה למשל לא נוצר רק לשתיית תה. אולנט מצדו מגלה כי במקום הגיין שרון שפכה את כולו לנהר, יש לו את רות עצמה, אשה נבונה ואמיצה ושניהם נופלים איש לזרועות רעותו, ממשיכים לעבור הרפתקות, נתפסים, אחרי שטבעה ספינתם על ידי האניה הגרמנית, עומדים

להיות מוצאים להורג בתלייה כמרגלים, כי שהקפטן הגרמני משיא אותם שלוש דקות לפני זה. אולם בדיוק כשנכרך החבל על צווא" ריהם, מתרסקת האניה מן הטורפדו שבשב" רי מלכת אפריקה. נהם ניצלים.

במיו הטוב של גינה (אוצרות הסירה מאדרה) האסטון, הצבעים הנעימים לעין, נוף אפריקה המרהיב, משחקם של בוגרט והפי בורן, עושים את הסרט לסרט הרפתקות מר" תח ומרתק.

יחד עם זאת קשה להבין מדוע קבל בוגרט את האוסקר לשנת 1952 בשל משחקו בסרט זה. בת זוגו לסרט, עולה עליו במשחק.

למאות. סוכריה על מקר

חוויות גדולות עוברות על חילות הצי הר אמריקאי בקרימה בנות חור. הצי הר אמריקאי הוא גן העדן עלי ימים, זרוע ברכות שחייה מפוארות, סינות מרגוע, קצינות אמ" היות, מעט (מאד) עבודה והרבה (מאד) סי" כויים לתפוס בחורים.

בתוך ים העדן הזה שוחה בהנאה אסתר וויליאמס כששתי חברותיה — ויואן בליין, וג'ון אבנס משתכשכות לצדה. הראשונה הי" גיעה לצי מפני שאינה יודעת מה שהיא רוצה, השניה — מפני שהיא יודעת מה שהיא רר" צה ורק אינה יכולה להשיג אותו. השלי" שית — סתם טפשה. השתיים משיגות בסופו של הסרט מה שהן רוצות, השלישית מחכימה, הכל הודות לצי.

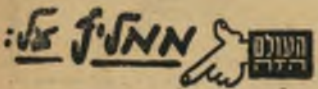
אסתר וויליאמס מוכיחה פעם נוספת שמה שלא עושה השכל, עושים המיים ובגד היס. שאר הנערות, כשהן נחות מעמל הוספת תפי" ארת לצי, עוסקות במציאת סוכריות על מקל, ושפתי בחורים.

בקצרה

דודנית רחל — ספרה המוסרט של דפנה (רבקה) דיימוריה, המשאיר את הצופה בשאלה כן, או לא, רצחה אותו? אוליביה דה-היבלנד, ריצרד ברטון.

בערום היצירים מתגלים גרגורי פק ואן בקסטר על רקע עיר חרבה.

נעליים אדומות נועלת מוירה (ספורי הופמן) שירר בריקוד הברבור שלה. רוקדים לצדה: רוברט הלפמן ולאונד מא" סין. מריקד אותם: אנטון (במעגל) וחלבוק.

מלכת אפריקה. נעליים אדומות.

			8	7	6	5		4	3	2	1
13					12		11			10	9
	18					17			16		15
							21			20	19
								23			22
		24							26		25
				28		27					29
							31			30	
								35			34
		37			36						33
											38
						39					
			43			42		41			40
				47		46		45		44	
						49					48

תשבץ תשובות

מאוזן: 1. מפקדו הראשון היה יצחק שדה; 5. צורה גיאומטרית בעלת שלושה ממדים; 10. ראשונה למלכות יופי ישראל; 12. "אורח ל... רואה כל פגע"; 14. גם כך אפשר לכי טוב שק; 16. בלשן ומורה עברי; 18. אליו יש להתחסס כאל האורח; 19. פרויד ידע את פשרו; 21. מלון גנים תל-אביב; 22. שר התחבורה הראשון; 23. בית הצאן; 24. מספר פרקי ישעיה; 25. מגינים על העין; 27. פרי; 30. תחושה פנימית; 31. סמל ההתחמקות; 33. מתנה, שרות ידיעות; 35. משח; 36. יו"ר המפלגה הפרוגרסיבית; 38. קיבוץ בשפלת יהודה; 39. קולנוע חי" פאי; 40. האות הששית; 41. שמו של שח איראן; 43. תן! 44. "משענת... רצון"; 46. במספר רב; 48. דרכה עוברת הרכבת באפלה; 49. בראשית ריחפה מעליה רוח האלוהים.

מאוזן: 2. לירה ישראלית; 3. אם ישו; 4. עוף אגדי; 6. בטאון ר' בנימין; 7. דר

גת קצין שדה בצה"ל; 8. לא טוב, ידיד; 9. ענף משקי בו מרבים היהודים לעסוק; 11. קיבוץ במערב הנגב; 13. הבטחת ההל" וואה; 15. בו מרכז התלמיד את עפרונותיו; 17. חיית ג'ונגל; 18. אחי האשה, אחי הר בעל; 20. שר; 23. אחר הקציר; 26. קצין נמוך בצה"ל; 27. תרגילי סדר חמוש; 28. מצב בו הכוחות שקולים; 29. שר האוצר; 31. שר יהודי צרפתי, מייסדי כל ישראל חברים; 32. החי"ו בתנ"ך; 34. ידועה ב" חוץ לארץ בתפוזיה; 35. ... יהיה יותר טוב"; 37. בת האש; 39. רגש שקשה ל הגדירו; 42. אחת האצבעות; 44. בית הציפור; 45. יותר נישא מגבעה; 47. מלת קריאה.

פותרי התשבץ הספרותי שזכו ב פרסי ספרים:

מרים סופר — תל-אביב, הקישון 67. דוד קרן — קבוצת דברת. ראובן פרנקנשטיין — פתח-תקוה, תד. 53.

צריך לחשוב בדבר...

המממו

אני לראש'ממשלה?

מה?

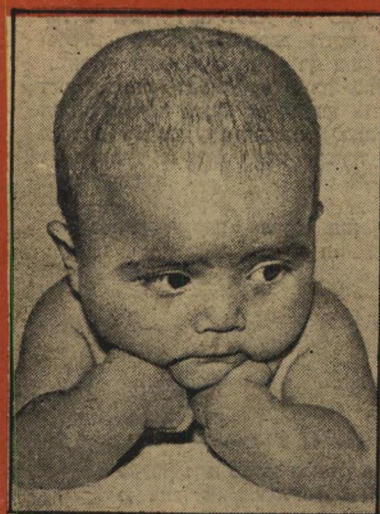

...אכל...

נאום הארכי האפלארי

...בעצם, נכון שאני הארמ'היחירי במדינה המתאים לאחריות ככה כבדה בימים טרופים אלה...

...וגם משמאל'ירביצו...

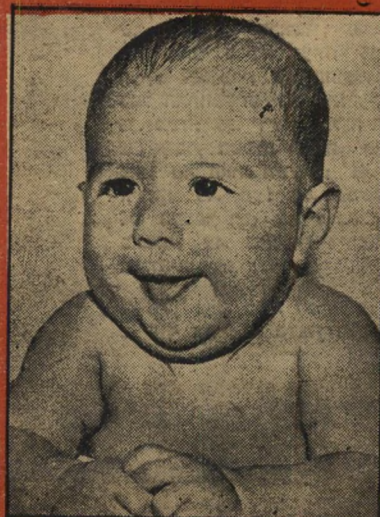
...יהיו צרות עם הדתיים...

...העתונאים'ישמיצו אותי...

...המצב הבינלאומי מחורבן...

במקרה אני ממריסו

אני צועד לבסוף

